

#SANNINGENSKAGÖRAERFRIA

Frikyrkornas upprop under #metoo

468 personer intygar:

”Jag definierar mig som kvinna och har själv upplevt eller utsatts för eller vet att någon annan har utsatts för sexistiska kommentarer, sexuella trakasserier eller övergrepp i frikyrklig kontext.”

Här är några korta utdrag ur de vittnesmål som delats under #sanningenskagöraerfria. Berättelserna finns i sin helhet längre bak i dokumentet. Varje berättelse publiceras anonymt och med tillstånd från den som berättat.

Ungdomsledaren var snäll och omtänksam, gav mig uppmärksamhet och jag sög åt mig som en svamp. Jag var 14 år, han var 21 år äldre än mig. På ett läger sov alla på liggunderlag på golvet i en kyrksal. Han la sig bredvid mig och på natten var hans händer överallt, på mig, i mig, och jag grät men var tyst och rädd att någon av de andra ungdomarna eller ledarna skulle höra.

I en församling där jag var anställd slog en äldre man fast att man inte hör vad jag säger när jag predikar för jag är så fin att se på, men det gjorde honom inget, att se på mig var nöje nog.

När jag var 12 år dog min Far, min Mor hamnade i en depression som hon inte helt blev fri från. Vi tillhörde en kristen frikyrka så ja blev placerad i ett familjehem som tillhörde samma kyrka, där gubben var pedofil. Detta var för över 69 år sen men har präglat hela mitt liv.

När jag var 14 så utsatte han mig för ett övergrepp. I kyrkan. Han utsatte senare andra barn för övergrepp. Till slut försvann han från våra liv, men ingen polisanmälan gjordes. Församlingen ville själva hantera frågan.

Tidigt i äktenskapet sa min man att min kropp tillhörde honom och att jag som hustru skulle underkasta mig hans vilja. Det gällde även sex. Jag tvingades till sex flera gånger under mitt äktenskap.

När jag berättade fick jag höra att jag hade gjort fel som tagit upp det med andra ledare och vänner. En ledare sade saker i stil med: "Jag tolkar ditt beteende som att du inte alls har förlåtit och gått vidare. Tänk om ännu fler skulle få veta, vad tror du att folk skulle tänka om dig?"

Jag var 19 år och aktiv som lovsångsledare i en stor församling. En man ur äldste sade efter en gudstjänst "Om du vill kunna hänge dig åt din gåva, att leda andra människor i lovsång, då borde du verkligen se till att du när du räcker upp dina händer inte visar hud och istället leder männen i församlingen in i frestelse!"

Besöker en församling för att predika. En man, typ 20 år äldre än mig sköter ljudet och ska hjälpa mig att sätta på mig "myggan". Så viskar han med ena handen vid min rygg "det var ju trevligt att få komma under pastorns klänning litegrann."

Flera konferenser, jag var 5-6 år, äldre killar drog med mig ut i skogen, klädde av mig, stod i ring runt mig, rörde mig överallt, sa åt mig att utföra sexuella handlingar på dem. Jag vågade inte säga nej, vågade inte berätta för någon.

Själavårdssamtal på telefon på juldagen, en man som "behövde prata om hur dåligt han mådde", stönade mer och mer, och jag insåg plötsligt att han onanerade i andra ändan och kastade på luren när det var färdigt. Innan jag själv hann göra det.

Under mina tonår gick jag några gånger till en pastor i kyrkan för själavård. Han fick då känslor för mig. Jag kanske borde pratat med en kvinna istället men alla ledare i kyrkan var ju män.

En dag när jag är på väg från skolan kommer han fram till mig och säger: "Jag tror Gud vill att vi ska gifta oss. Jag har bett över det här och känner frid över att det är vi två."

En ideell konfirmandledare har skapat obehag hos tjejerna i gruppen genom kramar, att han har sagt han är kär dem och stått utanför deras fönster på lägret och fotat genom det. Ledaren erkänner allt utom kramarna (som andra vuxna dock har sett). Han får vara kvar resten av terminen pga ledarbrist, plockas bort termin 2, men får komma tillbaka och vara med på gruppfotot som ett minne.

På tonårsverksamheten i kyrkan. Där killarna lyfte upp mig på bordet. En höll fast mina händer. En höll fast mina ben. En tredje "kittlade" och tafsade på mig. Tog på mig på ett sätt som jag upplevde oerhört obehagligt. Trots mina våldsamma protester och skrik. Allt glatt påhejat av vår pastor och tonårsledare.

Trots att han gjorde saker mot mig som jag än idag inte klarar att göra med min man så är det som gör mest ont i mig församlingen. När detta ca 8 år senare blev känt slängde församlingen ut mig och ifrågasatte varför jag "lät det hända". Han är fortfarande aktiv i den församlingen, jag har flytt.

I min ungdom korsades ibland min väg av en pastor som hade för ovana att istället för att ge en vänskaplig klapp över axeln valde att föra in sin hand mellan min överarm och ena bröstet för att klämma till. Jag såg vid något tillfälle att jag inte var den enda unga kvinnan som drabbades av hans klåfingriga hand.

Anonym berättelse

Jag var 20 år och jobbade som ungdomsledare i en församling. Jag stod och pratade med en vän i kyrkans port när du kom upp bakifrån och tog mig på rumpan. Dörren skymde dig så min vän såg inget och jag sa inget, jag blev bara så förvånad. Du var 30 år äldre än mig och medlem i församlingen. Du hade gjort det tidigare. Den gången var jag bara 14 år.

Vi sjöng i samma kör. Du var väldigt närgången mot flera av de unga tjejerna i kören inklusive mig. Flera av tjejerna kände sig illa till mods. Du dröjde dig kvar efter varje övning när det till slut bara var jag kvar eftersom jag skulle låsa. Ganska snart bestämde vi att det alltid skulle vara kvar någon mer som såg till att du lämnade kyrkan och åkte iväg.

Vi var på en fortbildnings- och inspirationshelg för ungdomsledare. Vi hade rummen mitt emot varandra. En dag när jag stod och rotade i min väska sa du till din rumskompis: "Om min ungdomsledare hade haft en sådan rumpa hade jag också gått på Tonår". Din vän skrattade. Jag kände mig reducerad till en kropp, ett objekt.

Du var Tonårsledare i en annan kyrka, inte långt från den jag jobbade i. Vi sågs ganska ofta på ungdomssamlingar, läger etc. Varje gång vi sågs pratade du om mig snarare än till mig. Du pratade om mina ben, min kropp inför dina vänner och inför mina ungdomar. Drog skämt på min bekostnad och insinuerade en massa saker som vi skulle ha gjort eller som du fantiserade om. Men du pratade nästan aldrig till mig.

Anonym berättelse

Jag var 13 år när en 12 år äldre man tog kontakt med mig i kyrkan. Han var min scout-ledare men inom kort blev han också tonårs-ledare när han förstod att jag var aktiv där. Han började också i ungdomskören och sen också söndagsskolan, han var överallt där jag var. Han ville börja träffa mig själv och när jag försökte säga att jag inte ville så blev han ledsen och sa att han skulle sätta sig på en stubbe i skogen och dö. I rädsla över att göra någon ledsen gjorde jag som han sa. Hemma hos honom (och hans fru som såklart inte var hemma) började han ta på mig och för att markera på det sättet jag kände mig mest bekväm på tog jag mina saker och sprang därifrån, stängde av telefonen och började gå 5 km hem. Han hittade mig på vägen dock och lovade att det aldrig skulle hända igen. Jag vet inte hur många gånger jag har hört: "förlåt, förlåt det ska aldrig hända igen."

Det blev bara värre och värre och pga hot stängde jag tillslut av och lät allting hända. Han utforskade hela sin sexuella värld med mig samtidigt som hans fru under den tiden fick 2 barn. Jag har många detaljer för den som vill höra! Andra ledare varnade mina ledare att det inte var en sund relation men ingen lyssnade, eller så brydde de sig inte. Jag flydde och skylldes på studier, men det var studier jag inte alls var intresserad av, jag ville bara bort. Då hackade han min dator så när jag vaknade på morgonen hade han kollat på mig i flera timmar via datorn. Och även fast han gjorde saker mot mig som jag än idag inte klarar att göra med min man så är det som gör mest ont i mig församlingen. När detta ca 8 år senare blev känt slängde församlingen ut mig och ifrågasatte varför jag "lät det hända". Han är fortfarande aktiv i den församlingen, jag har flytt. Jag har dock sett till att folk har ögonen på honom så han aldrig mer kan göra så utan att straffas ordentligt.

Anonym berättelse

Väldigt länge tänkte jag att det började när jag var 14, men sanningen är att det började redan tidigare. Det fanns hundra kramar där han tryckte sig mot mig, höll mig kvar och rullade sin kropp emot mig. Jag vet att jag en gång märkte att han hade öppen gyf. Jag fick en konstig känsla av honom, men jag hade lärt mig att vara accepterande, öppen och inte döma. Anledningen till att han gjorde mig obekvämt trodde jag var mitt eget fel. Något som skulle jobbas bort. Och jag försökte. Jag lät honom krama mig. Jag lät honom sitta bredvid mig. Jag lät honom vara nära mig.

När jag var 14 så utsatte han mig för ett övergrepp. I kyrkan. Han drog ner mig i hans knä, höll fast mig och tryckte sitt könsorgan mot mig. Han drog ner mina byxor. Efter vad som kändes som en evighet släppte han mig. Jag sprang iväg gråtande och berättade direkt för min mamma. Sen lämnades jag ensam och grät hysteriskt tills jag inte kunde gråta mer. Och han var kvar i mitt liv.

Jag var 14, omogen och mådde så dåligt att jag ville ta livet av mig. Från en vecka till en annan ändrades min personlighet. Jag var inte längre glad, öppen och trygg i mig själv. I stället ville jag försvinna. Jag bröt ihop i skolan ofta och fick sitta på toaletten och gråta. Tre månader efter övergreppet kom mensen och min kropp blev allt kurvigare.

Han utsatte senare andra barn för övergrepp. Till slut försvann han från våra liv, men ingen polisanmälan gjordes. Församlingen ville själva hantera frågan. Hans fru gick kvar i församlingen. Barnfamiljer informerades men ingen annan visste varför han försvann.

Då hade det gått något år. Jag hade pratat om övergreppet en gång med min mamma, då jag grät hela tiden. Jag mådde allt sämre och kände inte att jag fick prata om vad som hänt mig. Jag skämdes och tyckte att det var mitt fel. Flera år senare och efter att ha avklarat en ptsd-behandling förstod jag att det inte var så.

Jag polisanmälde några år senare efter att ha blivit hysterisk när jag såg honom igen. Det visade sig att det fanns fler offer och att hans fru troligtvis visste om det. Hon hade åtminstone ljugit för polisen för att hjälpa honom. Utredningen lades ner, men jag slutade skämmas. Jag berättade öppet om det som hade hänt mig och fick en del stöd, men också många förmaningar. Det verkade som att folk utgick ifrån att jag skämdes och inte borde prata om det här. Att jag var emotionell och förstörde församlingsledningens arbete genom att berätta offentligt.

Jag försökte få min församling att förstå att jag inte kände mig trygg där eftersom hans fru som gjorde det möjligt för honom att fortsätta utsätta andra barn fortfarande gick i kyrkan. Och att hon försökte få kontakt med mig trots att jag hade sagt nej. Det slutade med att jag lämnade församlingen. Det hade slutat vara min trygga zon och i stället skyddat mina förövare.

Jag nämnde att jag hade blivit kurvigare efter övergreppet. I och med att jag kom längre in i puberteten så fick jag snabbt en annan typ av uppmärksamhet. Nu var det inte längre pedofilen utan män i 30-årsåldern som ville krama mig mycket och ofta, som råkade tafs på mig, som höll fast mig på skämt och som kom med kommentarer om mitt utseende, mina kläder, min figur. Det var obekvämt och inte heller något jag fick prata om. Det här var ju "bra" män. Ledare, lovsångsansvariga, föräldrar. Det de gjorde befann sig alltid i gråzonen. Jag kunde inte säga något, men det eroderade sakta min tro och framför allt min trygghet.

För mig har det aldrig handlat om en enskild händelse, övergreppet. I stället har det handlat om att min kropp inte har varit min egen. Att jag alltid ska tänka på hur jag ser ut, att inte vara för uppmuntrande, att inte vara för dryg. Att försöka leva upp till det omöjliga kvinnliga idealet. Och varje gång jag utsattes för något som jag inte ville tänkte jag att det var mitt fel.

På senare år har jag blivit bättre på struktur-tänk. På att se de destruktiva normer som finns i frikyrkan. Hur patriarkalt ledarskap och synen på kvinnlig sexualitet är med och skapar de saker jag har upplevt. Jag vill fortfarande att pedofilen ska hamna i fängelse. Men jag har också lärt mig att det aldrig är okej för en man att ta på mig om inte jag har gått med på det.

Anonym berättelse

Jag var gift med en pastor i pingströrelsen i USA. Vi tillhörde en ganska stor pingstkyrka, där en annan man var huvudpastor. Min fd man var ungdomspastor. Tidigt i äktenskapet sa min man att min kropp tillhörde honom och att jag som hustru skulle underkasta mig hans vilja. Det gällde även sex. Jag tvingades till sex flera gånger under mitt äktenskap.

Varje vecka hade huvudpastorn avstämningar med min fd man om vårt sexliv. Huvudpastorn förstärkte min fd mans övergrepp. Han skickade till och med sin egen fru att tala enskilt med mig om att låta det hända och att Gud kunde hjälpa mig att njuta även om det sker när jag inte vill. Efter 3,5 år flydde jag från min man. Jag fick lämna allt jag ägde och hade. Det enda jag fick med mig var foton och mitt pass.

Anonym berättelse

På tonårsverksamheten i kyrkan. Där killarna lyfte upp mig på bordet. En höll fast mina händer. En höll fast mina ben. En tredje "kittlade" och tafsade på mig. Tog på mig på ett sätt som jag

upplevde oerhört obehagligt. Trots mina våldsamma protester och skrik. Allt glatt påhejat av vår pastor och tonårsledare.

På frikyrkofolkis. När de två killarna i mitt hus förstod att jag tyckte beröring var obehagligt. Så de höll fast mig. Höll om mig. Tog på mina bröst, min midja och mellan mina ben. Skrattade och sa "Du måste lära dig att tycka om när en man tar på dig, hur ska du annars få en pojkvän".

Inom samfundet några år senare. Mannen som är min kollega och sedermera min chef. Han som är tjenis med alla "frikyrkokändisar" och som alla gillar. Hans låter händerna vandra när vi ska ge varandra en kram - för i kyrkan ska alla kramas, här är vi så goa och glada. Han klappar till mina yngre kvinnliga kollegor på rumpen efter möten. Och han lägger handen långt upp på mitt lår när vi sitter brevid varandra framför min dator. Han berättar hur vacker han tycker jag är. Hans sexskämt för fulla av tvetydighet. Och varje dag påväg till jobbet hoppas jag att han inte ska vara där, att vi inte ska behöva prata, att jag inte ska behöva vara ensam med honom.

Och såklart alla ledare inom kyrkan. Som berättar hur snygg jag är. Som kallar mig "lilla söta du". Som avbryter mig i tid och otid. Som vill skoja om mitt sexliv. Ja som behandlar mig mer som en växeltelefonist ur nån löjlig femtiotalsfilm än som en likvärdig medarbetare.

Anonym berättelse

När jag var 14 år blev jag tillsammans med en ett år äldre kille från samma lilla samhälle. Han började bara några veckor senare tjata på mig att vi skulle ha sex och jag, som aldrig ens hade tänkt på sex, blev snabbt tvungen att ta ställning. Jag sa att jag ville vänta till äktenskapet och han hånade mig och sa att ingen annan kille kunde tänka sig att vänta så länge. Efter några månaders ständigt tjat övertalade han mig. Han ville gärna inte slösa en kondom så när jag grät av smärta fortsatte han tills han kom och berättade efteråt att han hade tänkt på min bästa kompis eftersom jag var så oattraktiv när jag grät. På ungdomssamlingarna i kyrkan talades det om att man var bundna till varandra efter sex och att det var viktigt att man inte bröt vad Gud fört samman. Detta tänk gjorde att jag som fjortonåring verkligen kämpade för vårt förhållande och det tog tre år innan jag vågade mig ur hans grepp. Övergreppen fortsatte och min kille tittade mycket på porr. Han ville testa det han sett där och tvingade mig till både djupt oralsex och analsex. Han ville gärna att vi skulle se på porr tillsammans vilket jag vägrade och det var oerhört svårt för mig, som bara var ett barn och med små, knoppande bröst, att hantera att hans idealbild var så långt ifrån det jag var.

Vi fick i samband med detta en ny ungdomsledare till kyrkan som min kille började umgås med mycket. Jag hoppades att han äntligen skulle få andra värderingar av en äldre kyrklig kille men istället fick jag veta att ungdomsledaren hade visat min kille och hans kompisar porrfilmer hemma hos honom, vilket bara rättfärdigade hans beteende än mer.

När jag till slut vågade mig ur förhållandet hade det varit ett tungt år av mycket svartsjuka där jag inte tilläts träffa mina kompisar för han var rädd att jag gillade dem mer än han, vilket visserligen var sant. När jag gjorde slut hotade han med att sluta vara kristen och begå självmord så det skulle vara mitt fel att han hamnade i helvetet.

Det dröjde sedan ytterligare fem år innan jag nämnde detta för någon. Denne någon är nu min man och han fick mig för första gången att förstå att skammen inte låg hos mig.

Anonym berättelse

Han är uppvuxen strängt i en kristen familj. Jag är uppvuxen i en ganska liberal och modern familj i en annan församling. Så jag förstod inte hans nertystande i allt som hände. Jag var jättekär i honom och han utnyttjade situationen och sa att han hade känslor och det hände ofta att han ville att jag skulle runka av honom och han tog lite på mig. Varje gång det hade hänt sa han åt mig att jag absolut inte fick säga något till någon. Efter att detta pågått i ett år och jag fortfarande var hopplöst förälskad så började han dricka alkohol, vilket var något han inte hade fått komma nära tidigare i sitt liv och i hans hem var det strängt förbjudet. Men han kunde inte hantera det. Jag hämtade honom från ett par utekvällar. Han var ofta så full att han inte kunde stå upp. Detta fick jag inte heller prata om i vårt "kyrkgång". En natt när han ringde och bad mig hämta honom så

inledde han med att spy i min bil. Jag var vid tillfället 19 år och han 22. När vi kom till hans lägenhet fick jag dra honom upp för trapporna. Jag tyckte synd om honom. Han la sig på golvet och när jag skulle lägga en filt över honom piggnade han till lite och började dra i mig. Han började knäppa upp mina byxor och jag försökte stoppa. Jag ropade "NEJ!" flera gånger. Jag försökte förklara att han var för full och att detta inte var något jag ville. Då fick han någon slags kraft i kroppen och tryckte ned mig under honom och han började stoppa in sin hand i mina byxor, han knäppte upp sina och försökte sedan att penetrera mig. Jag grät och ville bara därifrån. Killen jag var kär i blev ett monster. Jag lyckades kravla mig undan när han försökte få av mig tröjan. Jag sprang därifrån och grät. Ändå kände jag skuld och skam. Och jag låtsades som att det inte hänt. Det värsta av allt är att jag inte insåg att detta var ett övergrepp förrän efter 5 år ungefär. Jag behöll det för mig själv och när jag försökt prata med honom svarar han bara att han var helt enkelt för full för att minnas. Stämmer säkert men jag minns.

Anonym berättelse

När jag nyligen blivit kristen och var engagerad i en frikyrklig organisation fick jag ett antal tillrättavisande samtal för att jag flörtat med killar. Jag var hängiven och ville göra rätt. Något år senare, så ung som 21, gifte jag mig med en man utan att vi haft sex. Omedelbart efter bröllopet upptäckte jag att jag inte trivdes med att ha sex med honom. Jag ville inte. Skilsmässa var inte ett alternativ och mannen har rätt att ha sex med sin fru. Jag fortsatte att ha sex med honom. Han har aldrig använt våld. Med tiden växte problemet, han grät om jag avvisade honom och sade ofta att något var fel på mig. Jag började tro på det. När vi låg i sängen och han rörde mig blev jag stel som en pinne. Eftersom jag visste hur det skulle bli om jag sade nej så accepterade jag sex. Detta pågick i över 10 år. En person utbildad i arbete med kvinnor som blivit utsatta för övergrepp hjälpte mig. Först då förstod jag att jag hade fått säga nej varje gång jag inte ville och att jag inte hade behövt uppleva allt det där. Idag tror jag att kombinationen av synen att man ska avstå sex innan bröllopet och att skilsmässa inte är ok kan vara en farlig kombination.

Anonym berättelse

Jag var 14 år och blev tillsammans med en kille i kyrkan som var två år äldre än mig. Han var en sjukt bra kille och jag tror inte att det var hans mening att utsätta mig för övergrepp. Jag tror inte att han fattade då att det han gjorde var fel och jag tror inte att han förstår än idag att han utsatte mig för övergrepp. Jag förstod det inte heller då.

Han ville att jag skulle utföra oralsex på honom, vilket jag inte ville. Han tjatade och tjatade. Satte sig gränsle över mitt bröst och tryckte sitt kön mot mitt ansikte, jag sa nej och vred undan huvudet. Han tjatade och för att få honom att sluta tjata så gjorde jag det han ville. Detta hände vid flertal tillfällen. Jag såg det inte då som ett övergrepp, vi var ju tillsammans och jag gick ju med på det. Vi älskade varandra. Det var först ett par år efter vi gjort slut och jag fick en uppgift i skolan där de beskrev en händelse där en kille drog med sig en tjej in på toaletten, de kysstes och sedan tvingade han henne att utföra oralsex på honom. Frågan var om detta var en våldtäkt eller inte. Självklart sa jag. Sen insåg jag att jag varit med om samma sak.

Killen jag var tillsammans med var inte en genomruten kille som var elak mot mig eller behandlade mig som skit. Han var en reko kille med många fina sidor. Det är detta som gör mig lite rädd, att en fin kille som han kunde utsätta mig för det. Att han inte förstod att det var fel. Jag har inga agg mot denna kille idag men jag är medveten om vad jag blivit utsatt för, även om det tog mig ett par år att förstå det. Detta skedde för 13 år sedan och jag har aldrig berättat detta för någon. Har inte tänkt på att det skulle vara viktigt, det är ju så länge sen. Men nu bryter vi (jag) tystnaden.

Anonym berättelse

Flera konferenser, jag var 5-6 år, äldre killar drog med mig ut i skogen, klädde av mig, stod i ring runt mig, rörde mig överallt, sa åt mig att utföra sexuella handlingar på dem. Jag vågade inte säga nej, vågade inte berätta för någon. Fick veta att de vuxna visste att något pågick, ingen pratade

med mig, de tittade bort när saken kom på tal. Jag kände skammen, att jag gjort något fel. Ingen vuxen hade någonsin pratat med mig om vad sex är och var gränserna går.

Anonym berättelse

Jag är aktiv som lovsångsledare i en stor församling. Det pratas mycket om hur kvinnorna i lovsångsteamet bör se ut för att inte 'ta fokus från lovsången' men jag lyssnar inte så noga i och med att jag är ointresserad av smink och oftast klär mig i jeans och t-shirt då jag heller aldrig varit intresserad av mode, vikten har alltid legat på bekvämt.

Så är jag också klädd den söndagen då en man ur äldste i församlingen kommer fram efter gudstjänsten och ber att få prata med mig. Han börjar med att berätta vilken gåva jag har i lovsången och att jag ska fortsätta i mitt kall. Sen kommer den uppenbara anledningen till att han tagit mig åt sidan. "Men, om du vill kunna hänge dig åt din gåva, att leda andra människor i lovsång, då borde du verkligen se till att du när du räcker upp dina händer inte visar hud och istället leder männen i församlingen in i frestelse!" Jag hade alltså förmodligen sträckt upp min hand och visat nån cm glipa hud mellan jeans och t-shirt och detta var något jag behövde uppmärksammas på då jag potentiellt skulle förföra män i församlingen...

Idag upprör det mig OERHÖRT att ansvaret för männens potentiellt väckta lustar skulle läggas på mig, och jag se att detta kanske sa mer om honom själv än något annat. Men då, som 19-åring och livrädd att få på mitt samvete att ha förlött någon, gick jag och köpte ett långt linne som sedan blev ordinarie söndagsplagg under mina t-shirtar.

...

Jag är ung ledare och har haft många samtal mestadels på telefon med en kille som 3-4 år äldre än mig och tillhör samma samfund. Han har anförtrott sig till mig och vi har haft många fina samtal där jag känt mig så glad över att jag upplevt att vi tillsammans fått upptäcka tron på ett djupare plan, vi har bett mycket tillsammans och jag upplever att vi båda värdesätter relationen mycket.

Min ungdomspastor har hela tiden uppmuntrat mig och säger bl.a vid ett tillfälle att 'det är en fördel att du är ung och snygg, det kan locka honom djupare in i gemenskapen, men se till att han inte blir kär i dig eller du i honom, då sviker du rollen som själavårdare' och jag har fnissat lite åt det då det låter som en befängd tanke för mitt 18-åriga jag att vår relation ska handla om nåt annat än en vänskap.

Efter en vår av intensiv telefonkontakt då vi tillfälligt bött i olika städer är det dags för en årlig sommarkonferens som vi båda besöker. Redan första kvällen frågar den unga killen om vi kan gå någonstans och prata, han har nåt att berätta som han bara vill att jag ska höra. Vi hinner bara innanför dörren så är jag upptryckt mot en vägg med händer överallt, hans tunga i min mun och hans hårda stånd tryckt mot mitt underliv. Jag vet inte vad jag ska göra, bara står frusen och hinner tänka "hör nån i husvagnen intill om jag börjar skrika" men får inte ur mig nåt ljud innan han lägger ner mig på den uppbyggade dubbelsängen och jag fryser fast både i tanke och kropp. Plötsligt börjar han gråta, blir 'som vanligt' men håller om mig hårt och vägrar släppa. Han mumlar förlåt, att jag borde fattat, att han vill ha mig, att jag borde fattat, att han inte vill släppa mig, att jag borde fattat...

Efter mer än en timme släpper han taget, jag kan andas ordentligt igen och jag tar mig ut ur husvagnen utan att veta vart jag ska.

Vem jag ska kunna berätta för?

Jag borde ju fattat.

Jag borde ju inte gått dit.

Jag borde sett till att detta inte hände.

Berättar till slut för en av mina äldre ledarkollegor som jag har förtroende för och hon är snabb på att fråga hur jag kunde vara så dum att gå iväg själv. Kallar mig naiv som inte förstått att han

kunnat bli kär i mig och tolkat mitt ja till ett samtal som en invit. Dessutom ska jag väl vara glad att det inte hände nåt värre...

...

Många berättelser finns, men dessa två präglade och har fortsatt prägla min syn på mig själv och mina relationer till andra män(niskor) inom frikyrkan. Det finns liksom ett tydligt före och efter.

Anonym berättelse

Var 14 år när jag började vara ledare i söndagsskolan. Min klasskompis pappa var med i mitt team. Varje gång vi sågs, vid planering eller på söndagar, kramade han mig alldeles för tajt och länge. Stod gärna bredvid och höll om min midja. Och skrev saker som "vad vacker du är på kortet" och "i love you you are so sweet" till mig på facebook.

Jobbade som ungdomsledare med en kollega som alltid höll i mig för nära och tajt.

Jobbade som ungdomsledare och en gång när jag gick framför min kollega i en trång passade kände jag hans blickar på min rumpa. Det hela bekräftades när han sa "Du får tänka på hur du klär dig, du kanske inte ska ha så kort tajt kjol, tänk på de stackars tonårskillarna". Tonårskillarna brydde sig inte ett smack vad jag hade på mig, det var han som hade svårt att fokusera.

Hade avslutat min tjänst som ungdomsledare och var nu tillbaka en fredagskväll för att hälsa på. Ca 80 ungdomar satt på stolar i en ring. Min fd kollega bad alla ledare ställa sig upp och visa vilka de var. De satte sig igen och han tittade menande på mig så jag ställde mig också upp, då sa han "ja och som ni ser så är *mitt namn* här ikväll, lika välsvavad som vanligt". Där stod jag inför alla ungdomar och ledare och kände mig naken och otroligt förminskad.

Anonym berättelse

Under mina tonår gick jag några gånger till en pastor i kyrkan för själavård. Han fick då känslor för mig. Jag kanske borde pratat med en kvinna istället men alla ledare i kyrkan var ju män. Och eftersom han var äldre och hade fru och barn hade jag inga tankar på att nåt sånt skulle hända. Jag var engagerad i kyrkan och när jag stod framme på scenen och berättade om min tro fick jag kommentarer av honom efteråt. Inte om det budskap jag framförde och upplevde som viktigt utan om min kropp. Jag kände mig smutsig och fick bearbeta min Guds bild. Pastorn var ju en andlig ledare och förebild.

Anonym berättelse

Jag gick i åttan och han gick gymnasiet. Vi var i samma ungdomsgrupp i kyrkan. En dag när jag är på väg från skolan kommer han fram till mig och säger: "Jag tror Gud vill att vi ska gifta oss. Jag har bett över det här och känner frid över att det är vi två."

Kommer inte ihåg vad jag sade men vi skildes åt och jag gick hem förskräckt och ledsen. Det fanns ingenting mellan oss och jag visste egentligen att så här går det inte till, men tänk om... Det planterades ett litet frö av ångest. Tänk om det var Guds vilja... Det var inget fysiskt övergrepp på något sätt men det var en psykisk kränkning och jag är glad att jag berättade för min mamma ganska direkt. Hon blev arg. Idag önskar jag att jag sagt ifrån direkt och att jag verkligen förstått att det handlar om jag vill och känner - inte någon annan.

Anonym berättelse

Har blivit utsatt för sexuella trakasserier av en man som besökt den kyrkliga verksamheten. Kyrkan arbetade intensivt med att man skulle få mannen att känna sig välkommen i gemenskapen och därför nämnde jag bara detta en gång på en samling. Men eftersom det fanns risk att folk skulle prata illa om honom, då han redan var så missanpassad i gruppen gick jag inte vidare med detta och inte heller någon annan. Jag var jätterädd för honom.

Anonym berättelse

När jag var 16 år började en vaktmästare i kyrkan som jag stött på i samband med ungdomsverksamheten skriva högst opassande meddelanden till mig på Facebook om mitt utseende. Jag visade upp detta för min ungdomspastor som bara sa åt mig att inte svara och att det inte var så farligt, trots att det upprepades vid ett flertal tillfällen.

Jag har även i kyrkan som tonåring fått kommentarer om min kropp från betydligt äldre män som har varit respekterade av övriga församlingsmedlemmar. Kommentarer som har skrattats bort om jag har gått pastorerna för att berätta om det, och fått höra att jag inte ska ta det så allvarligt.

Anonym berättelse

När jag var yngre hade jag en hel del problem med min självkänsla när det kom till killar. Trodde inte att jag var snygg, härlig, åtråvärd och så vidare. Detta förstärktes av att killar som var intresserade av mig visade det på ett konstigt sätt. Bland annat när jag var 13 var det en 15-årig kille på min kristna friskola som regelbundet skickade meddelanden till mig och praktiskt taget tjatade på mig för att få mig att uppmärksamma honom. Senare, under en fotbollsmatch hade han med sig en kamera och tog flera bilder på mig som han senare berättade för en av mina killkompisar att han hade onanerat till...

När jag var 19 flyttade jag till England och mötte en kille inom samma samfund som jag tillhört hemma i Sverige. Vi utväxlade bara ett fåtal ord första tillfället vi sågs, på ett ungdomsmöte. Efter att ha skrivit fram och tillbaka på fb bad han mig att följa med på en promenad med honom, och bad mig ta med en vän. Efter att ha haft väldigt lite erfarenhet av dejting hemma i Sverige bestämde jag mig för att vara öppen för att det kunde uppstå kemi mellan oss.

När vi kommit fram till parken vi åkt till måste vi ha promenerat tillsammans alla fyra i ca. fem minuter, innan han drog mig i en annan riktning. Han tog min hand på en gång och jag fann mig i det. Men efter att promenerat ensamma i ca. 1 timma och 45 minuter kändes det lite konstigt. Hans vän började ringa, 4-5 gånger, för det undrar väl var vi var. Jag försökte få honom att svara på samtalen, sa till honom att det var dumt att lämna dem ensamma så länge, men han sa 'det är ingen fara'. Efter mer än två timmar mötte vi de andra vid bilen och åkte hem. Under det första tillfället vi sågs kysste han mig, sa att jag var hans flickvän och att han ville hälsa på mig i Sverige.

Efter det tillfället fortsatte han skriva till mig, och jag försökte undvika honom men var samtidigt rädd för att sära/uppröra. Han sa att han skulle hälsa på mig den dagen jag gick till kyrkan. Jag sa att jag behövde ta tåget till en annan stad pga att jag hade ett ärende. Han sa att han ville följa med mig på tåget och jag sa något i thanks stil med 'det är verkligen inte nödvändigt, du har inget att göra där.' Han sa OK, men vid stationen där jag gjorde tågbyte stod han. Tog min hand, köpte biljett och satt med mig på tåget. Höll handen stadigt, strök den. Jag kändes mig förföljd, otrygg. Började så småningom förklara att jag inte hade känslor för honom, att jag inte var intresserad av en relation. Först vägrade han acceptera. Sedan blev han ledsen och upprörd och började gnälla. Ingen älskade honom, jag hade redan visat mitt intresse så varför hade jag ändrat mig, kunde vi inte ha en relation även fast jag inte kände samma sak? Det var 'mitt fel'. De 3-4 timmarna var något av mest plågsamma i mitt liv. Bli beskylld fast jag var skuldlös. Han följde mig tillbaka till kyrkan men lyckligtvis blev jag bjuden på lunch av en kvinna som uppmärksammade att jag behövde komma därifrån. Denne man fortsatte skicka ömsom glada, ömsom arga meddelanden till mig under ca. tre månader. Inte konstigt att jag, trots att jag är gift har svårt att säga nej till killar som stöter på mig, eller är för intima.

Anonym berättelse

Gick på bibelskola. Internat, så vi bodde alla tillsammans. Blev mycket god vän med en kille. Kände att vi hade så mycket gemensamt, vi hade långa djupa diskussioner. Jag hade redan pojkvän så det var absolut inget intresse av relation från min sida. En gång sent en natt somnade jag i en soffa. Och det blev bara han och jag kvar. Vaknar till av att han utför oralsex på mig. Blev i chock och tyckte det var otroligt genant så jag låtsades sova. Dagen efter låtsades han som ingenting. Mer saker hände under det året mot min vilja. Han betedde sig precis som vanligt och det var jag som bar skammen. Ville inte berätta för någon heller eftersom jag kände mig skyldig. Hade under ett samtal med min bibelskolelärare tidigare berättat om ett annat övergrepp för att få

hjälp med bön för detta. Det jag då blev bemött av var att "jag skulle fundera över min skyldighet till varför det hände och be Gud om förlåtelse". Därför sa jag aldrig något, och nu har det gått så långt tid. Han gjorde det mot mig, ändå är det jag som sitter här med skuldkänslor och kommer aldrig kunna berätta för någon då många känner honom, han är en fin kille och ska snart få sitt andra barn med sin underbara fru.

Anonym berättelse

När jag växte upp var min familj med i en missionskyrka på landsbygden. En av medlemmarna, en medelålders man, som också var söndagsskollärare hade jag en så obehaglig känsla av. Han ville gärna att en satt i hans knä. Han tog i en på ett sätt som inte kändes bra. När jag blev lite äldre märkte jag att mammorna på olika sätt höll honom från oss flickor. När jag blev lite äldre förstod jag att han också var närgången mot dem. Men när jag tog upp det med min mamma fick jag, så där ursäktande och lite ängsligt till svar, ja men NN är ju bara sån. Det var ingen person i en maktställning utan snarare en lite udda ensam person som hade hela sin släkt i församlingen så det ursäktade honom på något sätt.

...

När jag nyss börjat min första tjänst som pastor ringde det på dörren till vår expedition. Det var en man jag aldrig mött tidigare som presenterade sig och berättade att han var en pastorskollega till mig (vilket han var) men som nu hade det jobbigt. Han ursäktade sig för hur han såg ut, han var bakfull. Jag lyssnade till hans berättelse och bemötte honom respektfullt och vänligt. När han är på väg att gå slår han ut med armarna och tar ett kliv mot mig och säger: Jag måste få krama om dig. Jag är så glad att jag den gången fann mig och tog ett steg bakåt och sa: Nej, mig kramar man inte. Först blev han lite förvånad och generad sen sa han. Tack för att du var tydlig. Han kunde hantera situationen men det var märkligt att det på något sätt togs för givet att ett sådant samtal skulle avslutas med en kram.

...

Som ung pastor fick jag av en ung kvinna veta att en kollega hade själavårdssamtal med henne i hans bil. Då höll han henne i handen och vid ett tillfälle kysste han henne på ögonen. Hon var inte bara ny i just den kyrkan utan i kyrkliga sammanhang överhuvudtaget. Hon tyckte mycket om pastorn och han stöttade henne men skulle det gå till på detta sättet undrade hon. Hon berättade detta för mig och en man hon hade förtroende för i församlingen. Jag ska ärligt säga att jag inte ville tro att det var så som hon berättade.

Vi kallade till ett möte med pastorn där också den man hon hade förtroende för var med. Pastorn förnekade inget av det hon berättade utan urskuldade sig med att han såg på henne som ett barn som han lyssnade till och ville visa sitt stöd. Han bytte strax efteråt tjänst men jag skrev till samfundsledningen och berättade och bad om råd och stöd. Jag kommer aldrig att glömma hur det kändes när jag läste svaret. Den fysiska reaktionen, jag vek mig dubbel och kämpade för att få luft. De hade inget ansvar när det gällde detta och det fanns ingen anledning för dem att ta upp detta med en så välrenommerad pastor. Och där stod jag med skammen, att ha mage att anklaga... Det behövs väl inte tilläggas att de som svarat mig var två män.

Anonym berättelse

I 20-årsåldern fick jag känslor för en kille som arbetade som ungdomsledare i en församling. Jag var i en situation i livet då jag var ganska bruten och hade stort förtroende för honom. Efter att han vid ett tillfälle hade kysst mig berättade jag om hur jag kände för honom. Eftersom han inte kände likadant tillbaka valde jag att förneka det. En kväll bjöd han hem mig till sig. Efter en stund blev det mer intimt. Han blev sedan väldigt på och la sig över mig och började röra sig rytmiskt. Jag kände att det hade gått för långt och sa stopp. Han sa åt mig att slappna av. Han fortsatte att röra sig tills han fick utlösning. Efteråt verkade han ha bråttom att bli av med mig och skjutsade mig till bussen. Jag la skulden på mig själv och hörde av mig via sms och sa förlåt. Efter det upphörde i stort sett vår kontakt. Han arbetar nu som föreståndare i en församling.

Anonym berättelse

Han hade kommit förbi kyrkan några gånger. Han var inte medlem men bekant med några som tillhörde församlingen. Vi pratade om livet, om kristen tro. Han var nyfiken och intresserad. Nu satt vi och pratade igen. Han hade sagt att han hade en del frågor om tron och bibeln som han ville prata om. Jag tyckte det var kul, angeläget och givande men hade samtidigt börjat känna mig lite olustig i mannens närvaro. Sett till att vi inte var helt själva i kyrkan. Plötsligt händer det, jag sitter och pratar, förklarar en tanke jag har. Han lutar sig fram mot mig och säger, med väsande, viskande röst "jag tycker du har en jävligt snygg kropp". Jag blir upprörd, säger ifrån. Han slätar över "men kom igen, får man inte ge en komplimang eller? Jag säger ju bara vad jag tycker". Jag fortsätter att argumentera varför jag tog illa vid mig och tyckte det var obehagligt. Han tycker jag borde släppa loss lite "trots kragen", trist att jag måste vara så pryd. Kände mig förminskad och utsatt både över kommentaren om min kropp och de följande överslätande, maktutövande kommentarerna."

...

Jag läser teologi och är antagen pastorskandidat. Besöker en församling för att predika. Kommer dit en stund innan gudstjänsten. Hälsar på dem som är där. Bland annat han som ska sköta ljudet och hans familj. En man, typ 20 år äldre än mig. Fru och barn i skolåldern. Några minuter innan gudstjänsten ska börja ber jag honom hjälpa mig att sätta på mig "myggan". Har klänning och leggings, knöligt att få på batterihållaren själv. Han hjälper till, inga konstigheter. Men så plötsligt, den viskande kommentaren. Inte högt. Inte skämtsamt. Den viskande kommentaren i örat med ena handen vid min rygg "det var ju trevligt att få komma under pastorns klänning litegrann".

...

Alla gånger jag fått höra kommentarer som "åh, är det du som är pastorn - så ung och så snygg!", orkar jag inte ens nämna. Senast i somras på en större konferens. Ingen kommentar av innehållet i det jag sagt eller förmedlade. Det personen i fråga tog fasta på var att det var roligt med en kvinna, snygga kläder, trevlig att se på och ung.

Anonym berättelse

För elva år sedan var jag 18 år och hade nyss flyttat hemifrån, till internatet på en frikyrklig folkhögskola. Under en lektion tar den manliga läraren fram mig längst fram i klassrummet för att visa "hur man INTE ska behandla en kvinna". Detta gör han genom att vända mig så jag har ryggen mot övriga klassen som bestod av ungefär 10 män i åldrarna 18-60 år. Sedan lägger han en stadig hand på min rumpa och låter den ligga där en stund. Jag visste inte vart jag skulle ta vägen. Nu var alltså allas blickar väldigt fokuserade på min rumpa. Och jag vågade inte säga ett ord eller flytta på mig.

Har inget minne av resten av lektionen.

Efteråt berättade jag för EN vän och har sedan dess aldrig nämnt det igen (med få undantag), tills nu i samband med metoo. Läraren var en av skolans mest omtyckta som jobbat som pastor, förebedjare och lärare hela sitt liv. Gift med fru och barn.

Denna berättelse delade jag i mina sociala medier i samband med metoo och fick då kontakt med en av mina vänner från samma skola som varit i kontakt med en annan tjej som blivit utnyttjad av samma man. Henne övertalade han bland annat att ha sex med honom och andra grova övergrepp vad det verkar som. Tyvärr lever hon inte idag och kan berätta själv. Hon gick i en klass för personer med olika psykiska funktionsvariationer där han återkommande undervisade och jag blir så ledsen när jag tänker på alla tjejer i samma klass och andra årskurser som kan vara möjliga offer för denna man.

Anonym berättelse

För ungefär tre år sedan tog det slut med den man jag var tillsammans med just då. Sårbar och ensam fick jag tröst och uppmuntran av den person som var, och fortfarande är, anställd på min Frälsningsarmé-kår med ansvar för det sociala arbetet. Mannen i fråga är gift. Efter några få veckor blev det uppenbart att han hyste varma känslor för mig. Vi kysstes en gång. Det var fel och ett misstag från min sida, jag tar på mig skulden för mitt beteende. Mannen började efter detta uppföra sig som att vi hade någon slags relation. Han kom hem till mig så ofta han kunde komma hemifrån, han ljög försvinner fru om var han var, han tafsade över hela min kropp när vi var

ensamma, och även när hans fru var i den omedelbara närheten. Jag slog ifrån mig allt jag kunde, men han är stor och stark. Jag slutade gå till kåren om jag uppfattade att han var där ensam. Då jag är ensamstående mamma hade vi det knapert det året runt jul och jag kvalificerade mig för presentkort på mat från Frälsningsarmén. Jag skulle hämta presentkortet på hans kontor på kåren, men istället tog han chansen att komma hem till mig för att lämna dom. Genast började han tafsa igen. Jag tog återigen bort hans händer och jag honom gå. Ett par dagar senare dök han upp igen, då förklarade jag att han inte kunde komma in hos oss mer. Han blev mäkta förvånad. Men vände tack och lov i trapphuset. Eftersom jag mottagit hjälp från Frälsningsarmén var jag hjälpsökande och till slut fick han en skriftlig varning pga tjänstefel. Han tror, trots att jag gjort klart för honom att jag inte är eller har varit intresserad, att jag är bitter över att han valde sin fru över mig.

Kåren fick en ny Kårledare och jag berättade för honom om vad som skett och min rädsla för mannen som fortfarande arbetar på kåren. Jag upplever inte att jag blev trodd, kårledaren tyckte mest att det som har varit har varit och inte ska ältas. De två männen som nu arbetar tillsammans är mycket "tajta" och deras gemenskap kan ur mitt perspektiv upplevas lite som en herrklubb. Utan stöd och med ständig anspänning för att bli antastad har jag nu bytt Frälsningsarmékår och åker numera 5 mil till min församling istället för att gå 3 kvarter. Men jag är ansvarig för min egen lycka och mitt eget liv, och jag vill vara lugn, trygg och lycklig.

Anonym berättelse

Jag tänker tillbaka på min uppväxt i Missionskyrkan. Mycket glädje och fina minnen. Viktiga händelser som format mig till den jag är. Men också en hel del som jag kunnat vara utan.

Den ruttna kvinnosynen som tyvärr lever vidare. Manliga ledare som pratar om och jämför tjejerna i sina tonårsgrupper. Konfa-övernattningar där en av killarna envisades med att knäppa upp tjejernas behåar ett flertal gånger. Och sen pratar om hur han då "har tre ben just nu, för nu är jag kåt". Och vi tjejer som aldrig ens tänkte tanken att ta upp detta med en ledare.

Eller den jättegulliga kristna killen jag precis börjat dejta efter att ha kommit ur en lång destruktiv relation. Som precis efter att jag sagt att jag inte vill ha sex igen förrän jag är säker på att jag hittat den jag vill leva mitt liv med då säger: "För mig är det otänkbart att vara i en relation utan att ha sex." Och så blev det med det, för jag hade inte en tanke på att stå på mig. Eller sluta dejta honom.

Det är alltför många män inom kyrkan som fortfarande har detta gamla sätt att se på det manliga och kvinnliga. Mannen som dominerande. Kvinnan som ska vara till lags. Kvinnan som ska anpassa sig. Klä på sig så inte mannen blir sugen. Eller klä av sig om han blir sugen. En av de män jag träffat som inte alls tänker så är jag idag gift med. Vi är helt på det klara med att sex aldrig kommer att vara något någon av oss kan förvänta sig av den andre. Det är ingen rättighet. Det är en fantastisk del av en relation men inget man någonsin kan kräva av någon annan.

Med detta sagt. Kyrkan är så himla fantastisk på så många sätt. Gör så mycket för så många. Betyder så mycket för så många. Men det finns rötägg överallt. Och kanske kommer de lättare undan i en miljö som är så genomsyrad av förlåtelse och nåd. Att man alltför ofta hellre friar än fäller. Jag vet inte. Jag vill tro att det är av den anledningen och inte för att man aktivt väljer att se åt andra hållet.

Anonym berättelse

Länge har jag varit tyst, länge har jag tystats. Det är med skakande händer, blöta kinder och dundrande hjärta som jag skriver ner det här – det av alla övergrepp jag varit med om som har präglat min verklighet som mest. Jag är så rädd. Men berättelsen måste ut. Han visste om hela min bakgrundshistoria, som inkluderar sexuella övergrepp sedan barnsben, och all komplex problematik som det innebar. Det var han som helt självmant sade att han skulle hjälpa mig bli frisk och hel, och i ett halvår levde han efter det - tills han en natt valde att ha sönder mig. Den 14 februari, på alla hjärtans dag, hände det. Jag hade våldsam ångest innan läggdags efter att vi hade pratat i flera timmar om vad som hade hänt mig förut, vilket gjorde att

jag sedan – i tillägg till kraftiga sömnmediciner som han visste att jag blev helt utslagen av, samt kraftig feber – inte hade en chans att värja mig.

Vi var vänner. Vi hade inte på något sätt en relation där sex eller sexuella anspelningar skulle vara okej. Ändå följde han med mig till sängen när jag var helt däckad av mediciner. Han började med att hålla om mig, sedan lade han sig tätt bakom mig. Hans hårda skrev trycktes mot mig överallt och han flåsade mig i örat, nacken, halsgropen och vid uringningen av min t-skjorta. Sedan började hans händer vandra allt mer och han lyssnade inte när jag till slut fick tag i min medvetenhet och vågade kvida ”Snälla, sluta”. Flera gånger. Det här var min absolut närmaste vän. Jag grät och skakade men han ville inte förstå, trots att han sett mina panikattacker tusen gånger om. Han torkade mina tårar och fortsatte sedan att röra mig överallt och jucka mot min rumpa eller min höft, vadhelst han kom åt när jag försökte komma loss. Det blev värre och fortsatte länge.

Även om den här händelsen övergreppsmässigt är långt ifrån den värsta som jag upplevt så var det utan tvekan det absolut värsta jag någonsin har gått igenom. Men det värsta är att det inte var den natten, eller ens sveket, som var det värsta – det var allting som kom efter det. Jag berättade inte om något av detta till många. Jag berättade till ett fåtal och majoriteten av dem uppmanade mig att hålla tyst, eftersom att den kristna friskolan (där jag gick och han jobbade) och det tillhörande internatet inte skulle klara av om detta kom ut. De sade även saker som ”det är ju inte så illa som du får det att låta”, ”du borde aldrig ha varit så nära en gift man”, ”du borde inte ha tagit sömnmediciner”, ”tänk på frun – hon vill ju bara få lägga allt det här bakom sig!” samt ”du har en sådan tur att de fortfarande vill ha dig i sitt hus!”

När jag bestämde mig för att bryta all kontakt med dem båda blev frun – som var min bästa väninna, som visste om vad som hade hänt och som hade suttit och vaggat mig när jag i gråtande panik inte hade velat sova i min säng där allting hade hänt – rent förbannad på mig och anklagade mig för att lämna henne när hon och hennes familj hade gjort så mycket för mig. Efter flera år tog jag till slut modet till mig och upprättade en anmälan hos polis, eftersom att jag var orolig över att han fortfarande jobbade kvar på en skola med många unga individer och hade en ställning som gjorde många beroende av honom, eftersom att han jobbade på internatet. Visserligen förväntade jag mig inget mirakel men jag var i alla fall inte beredd på att hela det kristna sammanhang som vi båda befann oss i för tillfället skulle vända mig ryggen. Folk från församlingen och skolan har kallat mig hora, de har anklagat mig öppet på Facebook för att själv ha försatt mig i situationen och för att ljuga om allt detta, och jag har fått hot om vad som kommer hända om jag någonsin kommer tillbaka till samhället eller internatet. Personal för skolan har spridit information som jag blivit lovad att inte skulle komma ut. Folk från detta sammanhang, inkluderat personen i fråga, har även vitt spridit ut att jag är lögnaktig och att ingen bör lita på mig. Jag har fått anklagelser och hat från landets alla hörn, eftersom att den kristna rörelsen är ganska utbredd. Personal i skolan och medlemmar i församlingen har rätt ut sagt åt mig saker som: ”Håll käft och sluta ljug” samt att ingen där älskar mig längre.

Det här är för övrigt inte det enda övergrepp som denna förövare utsatte mig för och jag vet att det inom detta samfund har förekommit ett flertal andra liknande händelser som också har tystats ner eller förvridits på samma sätt.

Anonym berättelse

Bottenlös sorg och helig vrede i en inre orkan. Först över att ett barn blev utsatt under många år i församlingen utan att vi såg och förstod. Sedan, när det kom fram i ljuset, över att mina älskade medsyskon i församlingen, i tron att de handlade rätt och att agerandet var av kärlek, stängde församlingsgemenskapen för offret, genom att inkludera förövaren. Han har ju suttit av sitt straff. Gud förlåter, då måste vi förlåta, var resonemanget. I omsorgen om förövaren, som sågs som svag och i behov av en församlingsgemenskap, tappade man bort den svagaste i sammanhanget, offret. Med grund i på ytan fina resonemang kring försoning, ville man inte utesluta honom, och därmed uteslöt man möjligheten för offret och hennes närmaste att vara en del av församlingen. Liksom eventuella offer för andra förövare, som inte kunde känna sig trygga i kyrkan med en dömd våldtäktsman närvarande vid bönestunderna. Att för offret kunna vara ett stöd i en läkningsprocess valdes bort, framför att vara ett stöd för förövaren.

Det har gått några år, och förövaren är inte kvar. Jag älskar mina medsyskon i församlingen, och vet att de inte hade några som helst intentioner att stöta bort offret från församlingen. De ser det som att hon inte ville vara en del av församlingen längre. Jag ser det som att hon inte gavs valet. Orkar jag gå till kyrkan, känner jag bara av det enorma hålet efter den som saknas. Hon fattas mig och kyrkan. Teologin om vad kärlek, omvändelse, förlåtelse och försoning är måste fördjupas. Att förlåtelse från Gud finns om vi omvänder oss, innebär inte att vi inte måste ta konsekvenserna av vårt handlande. När det gäller sexuella övergrepp innebär det alltid att ge offret företräde till församlingsgemenskapen.

Anonym berättelse

Jag flyttar som student till en ny stad. Går med i en församling. En gubbe, 80+, skakar hand och hälsar mig välkommen. Trevligt med det lilla undantaget att han enbart stirrar på mina bröst. Så odiskret det går att tänka sig klär han av mig med blicken. Jag förvånas över att han inte ens försöker titta upp när vi hälsar och fortsätter konversera. Inte en gång. Hans beteende är återkommande, varje gång jag möter honom i kyrkan är det där hans blick är. För detta kände jag ingen skam. Jag skämdes mer för (och förmodligen åt) honom. Däremot kände jag obehag och tänkte ständigt på att undvika honom.

Anonym berättelse

En något äldre man i småstaden där jag var ungdomsledare skrev ett meddelande på Facebook och förklarade sitt intresse för mig. Jag svarade att jag inte var intresserad. Sedan dök mannen upp vart jag än gick: jag såg honom utanför fönstret till min lägenhet på första våningen, på stan, i matbutiken, utanför jobbet, vid träningslokalen. Staden var liten så visst sprang en lätt på folk, men inte så ofta som mina och mannens vägar korsades. Det gick så långt att det kändes ovanligt att inte ha sett honom på ett par dagar, och jag blev alltmer obehaglig till mods. Mina killkompisar började skjutsa mig och jag behövde aldrig gå själv på tider då få människor var ute. När mannen dök upp på mitt jobb i kyrkan under min arbetstid fick jag panik. Jag kunde inte ta att känna mig begränsad i mitt arbete, som hittills varit en av få fredade zoner. Veckan efter berättade jag för min pastor vad som pågick. Då upphörde mannens förföljelser, som pågått i månader. Om eller vad pastorn sa till mannen vet jag inte.

Jag tror helt ärligt att mannen inte tänkte skada eller menade att skrämmas, utan var omedveten om obehaget han spred. Han trodde säkert att vi skulle få kontakt och bli kära genom att ständigt råkas och ha samma intressen och vanor. Men det blev fruktansvärt fel. Jag är glad för att jag då och då till och med kan glömma att detta hänt. Men när jag påminns om det minns jag tydligt känslan när han stod utanför fönstret när jag rullade upp rullgardinen på morgonen. Och den gastkramande känslan när han dök upp på jobbet.

Anonym berättelse

Jag är nog 12-13 år och vi har åkt iväg för att bada i ett badhus med ungdomsgruppen i kyrkan. Jag och min kompis är i en av alla bassänger när jag helt plötsligt upptäcker att någon tar mig mellan benen under vattnet. Jag vänder mig till min kompis och vi inser att även min kompis har varit med om samma sak. Vi sjunker ned i vattnet och ser ett killgäng som skrattar. Känslan av skam infinner sig och jag minns detta ögonblick så väl. Sedan minns jag inte riktigt vad som hände. Killarna försvann och kvar var vi i bassängen. Tanken på att berätta för någon vuxen fanns inte på kartan, det var ju så pinsamt!

Jag har i efterhand kanske inte funderat så mycket på killarnas handling utan mer på skammen som gjorde att vi inte berättade för våra ledare. Min kyrkas barn- och ungdomsverksamhet hade så bra ledare som uppmuntrade och verkligen tog oss på allvar. De skapade en trygg plats för oss. Jag har alltid känt mig uppbackad och lyssnad på. Så det känns extra sorgligt att inte ens i en trygg kontext vågade vi berätta. Det är en stor sorg och jag funderar mycket på hur vi kan hjälpa framför allt unga människor att våga berätta och att vi vuxna orkar se signaler, lyssna och agera.

Anonym berättelse

När jag var 12 år dog min Far, och min Mor hamnade i en depression som hon inte helt blev fri från. Vi tillhörde en kristen frikyrka så jag blev placerad i ett familjehem som tillhörde samma kyrka. Där gubben var pedofil. Detta var för över 69 år sen men har präglat hela mitt liv. En ständigt gnagande skam har plågat och präglat mig på ont och gott. Då jag kunnat stötta andra, jag har för ca två år sedan berättat för en församlingsledare delar av vad som hänt, jag vill ha upprättelse. Inte bara klapp på axeln och ett "kämpa på". Skulle kunna berätta så mycket. Och blir så ledsen då jag hör och läser om barn som far illa idag. De kan aldrig värja sig.

Anonym berättelse

Jag åkte med en grupp unga från en församling för att arbeta på en socioekonomisk utsatt plats. Med på resan var en man som studerade till pastor.

Det var en ledig dag och vi skulle ut och bada. Jag gör mig klar på mitt rum. Det knackar på dörren och in kommer han, den blivande pastorn. Han knuffar ner mig på sängen och slänger sig på mig. Börjar dra i baddräkten och säger att jag kommer att tycka om det. Han säger att jag säkert varit med många så det spelar väl ingen roll?! Jag ålar mig ner på golvet och tar mig till dörren. Jag öppnar dörren och uppmanar honom bestämt att gå.

Under hela resterande tid av resan agerar han som inget hänt. Han har fästmö hemma och är uppskattad i församlingen. Åter i stan berättar jag för flera i församlingen vad som hänt. "Men nej du måste missförstått" "han menade inte så" Efter några månader söker jag upp mannen. Jag frågar honom vad han har att säga så här efteråt. Han planerar bröllop, ska snart bli pastor och har vuxit enormt i sin tro pga det som hände. Förklaringen var följande: Djävulen hade skickat mig som en prövning! Jag var sänd av mörkrets krafter! Men han hade stått emot och nu hade Gud välsignat honom rikligt! Så jag var inte bara utsatt för ett våldtäktsförsök utan gick djävulens ärenden! Så sjukt! Och han är fortfarande pastor och föreståndare för en församling! Det värsta är att han gör karriär den falske onde mannen. Och att ingen trodde mig. Förlåta finns inte på kartan. Men skulle jag få en chans att hämnas och sänka honom... javisst!!

Anonym berättelse

Som tonåring och intresse att diskutera Bibeln och livsåskådning, blev jag en kväll kvar hos en yngre äldstebroder som gärna diskuterade. Men det visade sig att han nog var intresserad att diskutera mer lodrätt. När man är 16 år och inte erfaren, hur säger du nej? Svårt till en minst 10 år äldre man. Han ville men jag sa stopp. Många tankar då en äldstebroder skulle vara ett föredöme och man skulle vara gift för att ha sex. Kan säga att jag mer eller mindre flydde ut ur lägenheten.

Anonym berättelse

Jag träffade honom när jag var strax över tjugo, på ett kristet scoutläger. Det faktum att vi gifte oss inom ett år och att jag var i sammanhanget rätt ung ser jag nu var en möjlighet för honom att få grepp om mig, och det möjliggjordes till stor del av frikyrkokulturen och "undervisningen" jag hade indränkts i. Giftna sig ungt är i vissa sammanhang norm. Att ha sex är att "ge sig" till en man och det klistrar en till honom för livet. Äktenskapet är heligt och är det enda rätta sättet att vara tillsammans. Vi gifte oss i den församling där jag var aktiv. Jag gick sen med i den församling han var aktiv. Våra barn kom, och välsignades i samma församling. En liten församling. Vi var där ofta. Barnen växte upp där.

Tidigt mådde jag dåligt av relationen. Kände mig osynliggjord, överkörd, trängd. Men det var så svårt att se mönstren. Jag bad och bad om välsignelse över vårt äktenskap. Jag lade skulden på mig över min minskade sexlust (som jag ju nu ser kom av hans övergrepp) och bad Gud om förändring. Hade ju orden om den heliga sexualiteten inom äktenskapet med mig. I år kämpade jag mot tankarna om att jag egentligen ville skilja mig. Men "det Gud har fört samman ska ingen människa skilja åt" och när han gjorde mig illa så "vänd andra kinden till" och "hur många gånger ska jag förlåta min broder? 77" och andra ord som jag fått till mig under alla år.

När jag efter ca tio år kände att jag skulle dö om jag levde kvar i äktenskapet (inte första omgången jag kände så) gjorde jag äntligen upp med bilden om det heliga äktenskapet och den syndfulla skilsmässan. Jag landade i att Gud inte vill att jag går under. Att inget är heligare än människan själv. Men det faktum att jag och min föröväre delade ett liv inom frikyrkan gjorde resan dit enormt lång och svår. Han använde också bönen och undervisningen gentemot mig för att hålla mig kvar. "Det är Gudi behagligt" så att säga. Nu lever jag i frihet och firar att jag bröt mig ur, men hel är jag inte.

Anonym berättelse

När jag som 20 åring blev kristen visste jag väldigt lite om kyrkan och om Bibeln. Jag kom in i en helt ny värld och gjorde allt jag kunde för att passa in. Jag kommer från en ganska trasig bakgrund med barnmisshandel, otrevliga sexuella möten och droger. Detta gjorde att det var svårt för mig på många sätt att passa in. Jag jobbade hårt för att anses som tillräcklig, som ren. Men oavsett hur hårt jag kämpade var det alltid så att "jag var inte ett helt äpple, jag var en äppelskrutt." Jag var inte tillräcklig fin! Inte tillräcklig bra. Jag kunde aldrig vara den jag var. Jag trodde om jag bara var tillräckligt vacker, och i mina ögon då var vacker att vara smal, så skulle någon kunna tänkas älska mig.

Under mitt bibelskoleår ramlade jag rakt ner i bulemins fula gap. Mitt självhat ökade i jämn takt med bibelundervisningen. Vi skulle bli mer heliga, vara kristna på riktigt. Det var en otrolig press som växte när jag som kvinna skulle hitta en man. För det var helt otänkbart jag att skulle kunna bli kär i en kvinna, eller en människa som inte var kristen. Det fanns bara en väg, en helig kristen man. Men det kunde bara hända om jag blev tystare, mer ljuv, mer fager.

Jag kom inte dit. Istället lämnade jag kyrkan. Jag lämnade den kristna boxen om hur jag SKA vara, och fann sedan Guds frid genom att vara den jag är. Jag är inte tyst, jag är en driven person med inga problem att säga ifrån. Det ständiga förtrycket från både män och kvinnor i den kristna kulturen är hjärtskärande för mig. Oavsett vem du är tror jag att du är älskad av Gud, precis som den du är. Jag tror verkligen att vi måste börja stötta varandra och stå upp för varandra i denna kulturen. Kvinnoförtrycket har funnits länge nog. Vi är starka människor med ambitioner och starka röster. Det är en förändring är i luften och jag hoppas verkligen vänder till en mer jämställd kyrka. Ta hand om varandra, och peppa och stötta varandra.

Anonym berättelse

Jag är uppvuxen i ett kristet hem, har själv varit bekännande kristen så länge jag kan minnas och gick i kristen skola från förskola till och med gymnasium. Vartefter tiden gick blev undervisningen mer nyanserad och de uråldriga tabun och fördomar som präglade församlingen och skolan när det kom till sex, förhållanden och manligt och kvinnligt släppte vartefter. Men när jag var barn fick jag i dessa miljöer lära mig att pojkar alltid "ville" (det var inget de riktigt kunde styra) medan flickor egentligen aldrig "ville". Fick också bilden av att kvinnan ibland fick "ställa upp" för sin man, eftersom hans lustar var så mycket större än hennes. På detta sätt översexualiserades pojkarna medan vi flickor avsexualiserades. Allt detta påverkade förstås enormt hur pojkar och flickor relaterade till varandra och skapade väldigt ansträngda relationer oss emellan. Som jag skrev så kom undervisningen att nyanseras med tiden, och i slutet av högstadiet och under gymnasietiden var den riktigt vettig. Men det man lär sig som barn sitter ju i. Och när man kopplade dessa "fakta" om hur pojkar och flickor fungerar med undervisning om sexuell synd gav det upphov till väldigt stor förvirring. Jag förstod det som att fina flickor inte var sexuella varelser, och när jag blev äldre och insåg att jag faktiskt var en sexuell varelse blev det en enorm chock och något som jag inte visste hur jag skulle hantera! Var jag inte en fin flicka nu? Var jag syndig eftersom jag inte var asexuell? För även om undervisningen var bättre under de senare ungdomsåren så pratade man fortfarande bara om sexualitet i förhållande till äktenskapet. Don't get me wrong – jag tycker att det är viktigt att man i frikyrklig kontext undervisar om Bibelns syn på sex, avhållsamhet, äktenskap osv. Men det talades väldigt lite om vad som händer innan äktenskapet. Hur hanterar man som ung kristen sin sexualitet när man valt att leva avhållsamt innan äktenskapet? Hur hanterar man det som singel? Hur hanterar man det i en relation? Det tycker jag är viktiga frågor och något jag saknade under min uppväxt inom frikyrkan. Kanske kan sådana diskussioner i framtiden förebygga de situationer som lett till att detta upprop skapades?

Anonym berättelse

Har inte varit med om något "grovt" och inget som jag kan säga att jag lider eller har lidit av. Men det har gjort mig arg- när det hände mig, när jag såg att det hände andra... och det gör mig arg nu! Nu när jag inser hur jag "lärt mig" att hålla tyst och inte göra någon stor grej av det... För det var väl inte så farligt! Kommentarer om vilken färg jag hade på BH:n (den lyste ju igenom blusen)... Eller hur mycket snyggare det var med söm på strumpbyxorna... Att höga klackar var att föredra framför lägre klackar- "du får ju så mycket snyggare ben".

Anonym berättelse

Jag får höra att en ideell konfirmandledare har skapat obehag hos tjejerna i gruppen genom kramar, att han har sagt han är kär dem och stått utanför deras fönster på lägret och fotat genom det. Tar det vidare till ansvariga i församlingen. Ledaren erkänner allt utom kramarna (som andra vuxna dock har sett) men säger sig ha "en förklaring". Han får vara kvar resten av terminen pga ledarbrist, plockas bort termin 2, men får komma tillbaka och vara med på gruppfotot som ett minne. Den här personen hade redan 10 år tidigare plockats bort som ledare av mig, pga vad jag upplevde som gränslöshet mot ungdomar och att han väckte obehag, men fick alltså komma tillbaka när jag lämnade mitt uppdrag. Det första som hände när han kom tillbaka: vid upptakten av läsningen, på en elvagudstjänst, tillsammans med en pastor, spelades det upp ett drama där dom skämtade om bl.a. kontaktannonser, homosexuella och slutligen visade upp ett par kalsonger som pastorn fått av förra årets konfirmander som hade skrivit sina autografer på framsidan "där det viktigaste finns". Den gudstjänsten lämnade jag mitt i, med mina barn i varsin hand. Kommentarer efteråt: "Jag tänkte när du stormade ut att nu har vi problem". "Vi reagerade inte på vad som sades i dramat" "Det var ju inte på allvar, det var en sketch." "Jag minns inte att han sa exakt så".

Vad jag har fått höra genom åren är bl.a. att jag överreagerar, att egentligen är det här snälla män, "vi känner dom ju sedan länge", att alla inte har samma humor, att dom jag "anklagat" blir ledsna och mår dåligt, att det är synd om deras familjer, att jag måste släppa saker, att det mest centrala för kristna är att förlåta. Jag har i själva händelserna främst varit vittne, men ändå nästan gått sönder av att slåss för att barn och tonåringar på riktigt ska få den trygga miljö vi ger löften om. Med facit i hand tycker jag fortfarande inte att jag förstörde, men kan också ställa mig frågan om det var värt det. Och vems är ansvaret att det fick fortsätta fram till händelserna på lägret? Kunde jag själv gjort mer? Församlingen som såg men inte kände sig drabbade? Ledarskap på olika nivåer, som i vissa fall blev arga för att jag hade synpunkter på hur dom borde sköta sina jobb.

Anonym berättelse

När jag var 16 var jag och jobbade på ett sånt där kristet ställe som har öppet på sommaren för camping, konfirmandläger och andra kurser. Jag kände mig trygg där. Jag mötte en kille som var några år äldre. Vi hade trevligt ihop som tonåringar kan ha på sådana ställen. Han tog inte mitt nej, han genomförde hela samlaget fast jag inte ville.

Jag minns inte att han någonsin tittade åt mig igen. Han var respekterad i sitt kristna yrkesliv. När jag berättade för någon i församlingen svarade de inte. Det fanns inte att han kunde han gjort det, det var absolut mitt fel. Skammen var min. Det hade nog inte hänt. Inte vid något tillfälle när jag berättade, inte för någon av de jag berättade för fick jag någonsin tröst eller stöd. Jag bär det med mig än idag (tillsammans med en del andra inte så trevliga upplevelser).

Anonym berättelse

När jag var 14 år var jag på min första ungdomshelg som ordnades av distriktets ungdomsorganisation för kyrkan jag var med i. På kvällen träffade jag två killar som jag hängde med hela kvällen. Det fanns ett intresse från båda dom och jag tyckte det var riktigt härligt att de var intresserade av just mig men kan inte riktigt minnas om jag själv var intresserad av någon av dom på det sättet.

När vi skulle sova så sov nästan alla i ett stort rum, i sovsäckar på liggunderlag. Jag sov bredvid en av killarna som jag umgåtts med. Jag vaknar sedan mitt i natten av att börjar hängla med mig. Morgonen efter var det som att det varit medvetet från båda och att vi 'hade nått'. Han ansåg oss

nu vara tillsammans och det gjorde då jag med. Jag förstod inte att jag inte ville själv utan gick helt på vad han ville. Vi var sedan tillsammans i några månader. Han sov över hos mig en gång där han på natten tog på mig medan jag sov. Vi var tillsammans ända tills han gjorde slut. När jag var yngre var detta mer 'en rolig historia', att han var tvungen att 'göra sitt move' när jag sov var ett tecken på att han hade dåligt game. Det är först för nått år sedan som jag förstätt att det faktiskt var ett övergrepp. Då förstod jag också varför jag blev äcklad varje gång jag såg hans bild på Lunarstorm och jag blev stel i hela kroppen när vi hade närkontakt.

Anonym berättelse

Telefonsamtal från man på juldagen, som "behövde prata om hur dåligt han mådde", stönade mer och mer, och jag insåg plötsligt att han onanerade i andra ändan och kastade på luren när det var färdigt. Innan jag själv hann göra det.

...

Ett par timmar efter att en man besökt vårt kontor skickar han en film på sitt snurrande könsorgan till mig och två kvinnliga kollegor (till telefonerna). Det första tillfället satt kvar länge, länge. Hade bara varit pastor ett par år och var ovan vid själavård. Kände mig utnyttjad & äcklad. Undrade om det var någon jag visste vem det var eller mött ute i samhället. Tycker fortfarande det är svårt med telefonsjälavård. Den andra gången blev jag bara heligt förbannad. Vi polisanmälde, men trots att numret gick att spåra lades förundersökningen ner.

...

Manlig kollega påtalar för kvinnlig att hon har mycket mindre bröst än kvinnan som sitter vid bordet intill, som ju har jättestora. När jag tar det vidare säger ansvarig att enligt riktlinjerna är det de drabbade själva som först måste markera och säga ifrån. Funkar inte det kan vi återkomma. Mao inget samtal med mannen.

Det som skadat mig mest genom åren är inte vad som hänt vid olika tillfällen, utan den upprepade bristen på ansvarstagande hos människor med just ledningsansvar, att inte bli lyssnad på, att bli förminskad, inte trodd på, tillsagd att förlåta. Det, med mycket få undantag, ryggradslösa.

Anonym berättelse

Det kan vara extra svårt att säga ifrån när vi känner obehag och är i kyrkan, tycker jag, då folk samtidigt betonar att vi ska älska alla Guds barn så som Jesus älskat oss. Givetvis ska vi det, men det innebär inte att vi ska acceptera vad som helst i vår strävan att vara "snälla" och tillmötesgående. Det får inte gå så långt att vi själva tar skada av det.

När jag var fjorton år trakasserades jag av en man från kyrkan som var mer än dubbelt så gammal som jag. En vän till mig gav ut mitt telefonnummer, efter att han hade frågat henne massor av ggr och slutligen lovat att inte ringa upp mig om han fick det. Hon kände att hon var elak om hon inte gjorde honom till lags. Så fort han fått det började han ringa cirka tre gånger om dagen. Han undrade om jag hade någon pojkvän och frågade i nästa andetag om vi skulle hitta på något eftersom han inte heller har någon partner. Jag sa att jag inte kunde och försökte få honom att lägga på varje gång. Om jag lade på luren ringde han bara upp igen. Ibland tog det en kvart innan han sa hejdå. Efter några dagar slutade jag att svara i telefonen.

När min syster hade sin utflyttningsfest dök han upp. Det krävdes flera vuxna män för att dra bort honom när han tagit min kamera och stirrade på en bikinibild av mig och en yngre vän när vi badade. Varje gång jag sjöng lovsång i kyrkan riktade han dessutom sin egen kamera mot mig. Jag kände mig väldigt illa till mods. Han vägrade att visa korten när min pappa bad att få se dem. Till slut fick mina föräldrar nog och sa åt honom att sluta kontakta deras dotter.

Han hittar då istället mig på sociala medier och när jag inte vill visa mig i webbcam blir han arg samt överöser mig med mail. Jag känner mig instängd och dum som inte vågar svara. Vet inte vad jag ska ta mig till. Blockerar honom, springer iväg så fort jag ser honom och gör mitt bästa för att undvika honom.

En dag när han säger åt mig att jag ska kittla honom och inte tar ett nej gömmer jag mig under ett piano för att komma undan. Efteråt blir jag såklart uppläxad av några vuxna, "för i kyrkan ska alla känna sig välkomnade och bekräftade". Jag hade otroligt dåligt samvete över att jag var så "otrevlig" mot honom, men kunde inte låta bli. Fick panik så fort jag såg honom. När jag idag ser honom sitta nära tjejer i yngre tonåren på ungdomssamlingar mår jag illa och vill bara få bort dem från hans närhet.

Anonym berättelse

För ett antal år sedan var jag med i en församling, där jag bland annat hjälpte till som lovsångsledare. En kristen man från grannbyn började besöka församlingen. Varje gång han kom, ställde han sig så att han kunde se mig, och väldigt tydligt "klädde av mig med blicken". När jag flyttade mig, så att jag inte skulle vara i blickfånget, flyttade han sig också. Jag kände mig väldigt utsatt, då jag inte bara kunde gå därifrån. Jag kände också att min tjänst som lovsångsledare blev förvanskad, eftersom det var väldigt tydligt att det inte var Gud han tänkte på. Därför gick jag till pastorn och bad honom om hjälp. Han uttryckte sin sympati, men ville inte göra något åt saken. Det här var inte det enda den här mannen gjorde mot mig.

Jag hade då precis blivit tillsammans med den man jag nu är gift med, sedan många år. Trots att det var allmänt känt, att jag var "upptagen" föreslog den här mannen att vi skulle bli ihop. När jag påpekade att jag redan hade en pojkvän, kontrade han med att min pojkvän inte gällde, eftersom han inte var (frikyrkligt) kristen. Pastorn och andra män i församlingen, som stod bredvid och hörde allt, instämde.

Jag slutade som lovsångsledare. Pastorn tyckte att det var en mindre förlust för församlingen, än att vi skulle be den här mannen att inte komma, om han inte kunde sköta sig. Till slut blev mannen ändå tillsagd, sedan han trakasserat flera andra kvinnor i församlingen.

Anonym berättelse

Åren som barn och sen tonåring där man försökte förhålla sig till det som man inte förstod och först inte kunde sätta ord på. Dina blickar och era skratt, ja ni var flera i rummet, då du Man höll fast. När jag var 12 år minns jag att jag började förmå reflektera över dina kommentarer och handlingar, mannen i församlingen i frikyrkan jag är uppväxt i. De hårda kramarna, kommentarerna och den ständiga blicken i bilens backspegel.

På tonårsläggret. Jag var nyss fyllda 15. Du Man kommer upp mot mig bakifrån. Tar tag om min midja, lyfter upp mig och håller fast. Du juckar mot mig, fram och tillbaka och stönar i mitt öra, under det som känns som en evighet. Ytterligare en man finns i rummet och skrattar högt, något som även du gör. Efteråt ekar skratten och jag minns att jag aldrig förstod det roliga.

Att förhålla sig, ska ett barn, tonåring och kvinna behöva förhålla sig? Vad gör det med oss? Åren som vuxen och så många i min omgivning som bara "har vant sig" vid hur män kan bete sig. Män av detta slag fanns och finns överallt, i och utanför kyrkan. Nu är det upp till oss alla att gemensamt besluta om vilket samhälle vi i fortsättningen vill leva i.

Nu.

Ingen ska behöva förhålla sig mer.

Skammen är inte min.

Inte min skam

#Metoo

#sanningenskagöraerfria

I dina händer

Anonym berättelse

Han var ungdomsledare i församlingen och barn- och ungdomsverksamheten. Jag var 13-14. Minnena är suddiga och ju längre tiden går desto svårare har jag att tro på att det kan vara sant. Men min kropp vet vad som hände. Det fysiska minnet av hans hand på min rumpa i soffan på tonårskvällen känns ännu. Hans oberörda min och hur jag själv bara frös till. Oförmögen att förstå varför han skulle göra så. Oförmögen att röra mig från det obehagliga. Oförmögen att hantera

förtroendet som raserades i mig. Han var ju så uppskattad. Så rolig. Så engagerad. Han var ju ihop med en av de äldre tjejerna i gänget. De var ju så fromma båda två, pratade så mycket om sitt hjärta för Jesus. Och så den där handen. Som bara tog för sig, helt själv klart. Utan att med en min röja sig.

Idag är han anställd regionalt i barn- och ungdomsorganisationen. Har fru och barn. Jag ser honom då och då. Ryggar. Mår illa. Men alla känner alla, även på nationell nivå. Hur skulle jag kunna gå vidare om jag outade honom? Vem skulle tro mig? Vem skulle det drabba, honom eller mig? Eller hans barn, hans fru? Så jag har varit tyst. Så jag har tvivlat på mina egna minnen hellre än att göra upp med vad som hänt.

Anonym berättelse

Blev uppsökt mitt under en lite längre retreat av en person som berättade att han under flera år varit kär i mig, att han brukade sitta och se på mig med åtrå när jag satt och bad i kapellet och att han nu ville berätta det för mig. Kändes ju sådär efter det och resten av retreaten tillbringade jag mycket på mitt eget rum. Även om det inte hände något fysiskt så kände jag mig som jag blivit avklädd på något sätt.

Anonym berättelse

Med ungdomarna i kyrkan, när jag var tonåring. ”Kompisen” tillika upphöjd musiker i kyrkan som var ganska många år äldre la sig PÅ mig i en säng. Klämde på min rumpa, tog sig frihet att recensera den (kommenterade hur fast/mjuk den var). En annan man från kyrkan ”skojbråkade” med mig. ”Råkade” då låta sin hand gräva sig ner i min jeansficka och in mellan mina ben. Jag berättade inte för någon... det skulle ju kunna bli pinsamt.

Anonym berättelse

När jag var tonåring hade vi en äldre pastor som ville vara alldeles för nära oss tonårstjejer. Han ville krama oss, kramade mig många gånger, alldeles för hårt och kunde inte hålla sina händer stilla. Vid ett tillfälle var hans hand innanför min kofta och smekte mig på magen. När jag skulle hälsa på honom räckte jag tydligt ut min hand för att hälsa – men han tog handen och drog mig till sig och kramade mig hårt fast jag inte ville, klämde med sina händer i mina sidor. Det hände otaliga gånger och jag var inte den enda. Han visade tydligt att han blev stött när jag inte kom fram för att hälsa.

En lärare, tillika pastor, utsatte mig för sexuella trakasserier under pastorsutbildningen. Bara verbalt – men jag tappade totalt förtroendet för honom. Det var svårt för han var min lärare och därför i en maktposition, och jag var tvungen att fullfölja kurserna jag gick för honom för att få godkänt, fortsätta att möta honom i klassrum och matsal och veta vad han sagt till mig.

Under alla år i frikyrkan – och även nu under många år som pastor – har jag varit med om att män – ofta äldre än jag själv, har kramat om mig alldeles för länge efter gudstjänsten, klämt länge, hårt med sina händer i min sida. Det känns alldeles för närgånget och jag tror inte de skulle göra så på en man de kramade om efter gudstjänsten. Dessutom är jag väldigt kittlig i sidorna och får skarpa mig mycket för att inte slå till mannen – vilket känns som olämpligt beteende iförd pastors skjorta. Men nu har jag fått mod att säga ifrån även i dessa situationer som känns relativt harmlösa i förhållande till mycket annat. Men det är respektlöst!

Jag, som många andra, har varit med om att tävla i ”klädstrecket” där vi skulle ta av oss kläder och lägga på en linje och tävla med ett annat lag. Minns särskilt ett par av tillfällena – en gång då jag var ung tonåring och hade mens och en stor binda i trosorna och laget försökte övertala mig att ta av mig byxorna. Och när vi gjorde ”klädstrecket” i nollningen när vi skulle börja Bibellinjen på Lidingö Folkhögskola. Och alla dessa lekar med klädnypor utplacerade på kläderna på en person och en av motsatta könet skulle plocka bort dem med förbundna ögon.

Och alla de gånger då vi under tonårstiden umgicks i ett jättestort gäng, då vi ofta låg i en hög och killade varann i håret, masserade axlarna – och då jag vid några (kanske många?) tillfällen kände någons hand under min tröja, som smekte mina bröst – och jag visste inte ens vems hand

det var i högen och mörkret. Någon av dem jag sedan mötte i ljuset, öga mot öga – fast jag inte visste säkert. Obekvämligt. Men jag ville ju inte vara utanför, så jag var med där i högen igen och igen.

Ett antal gånger när jag haft dop, vigslar och begravningar har jag blivit tackad efteråt och fått höra att "pastorn är ju så snygg också". Svårt att bemöta det.

Jag har fått själavårdssamtal via telefon där en anonym man berättat långa berättelser med sexuella fantasier som han önskade att jag skulle be att han blev befriad ifrån. Det har hänt vid några tillfällen, olika män, olika berättelser. Jag har uppmanat dem att gå i terapi – hos en man.

Några gånger har jag vid ett "tack för predikan" eller "tack för själavårdssamtalet" fått en kram och ett försök till puss på munnen, men då har jag vridit på huvudet så pussen hamnat på kinden istället. Eller fått en puss på handen. Och burit skammen själv istället för att säga ifrån.

Många fler gånger har jag varit med om sexuella trakasserier, men det har varit utanför kyrkans miljö. Ett par gånger har jag varit jagad av okända män, fått springa för mitt liv, livrädd. Jag har blivit fasthållen av en 40 år äldre man som kramade mig, kysste mig och smekte min rumpa. Jag var 20. Men det var inte i kyrkan. Jag satt mitt emot en okänd äldre man på tåget, hade en knäkort kjol på mig och bara ben, för det var på sommaren. Mannen tog upp sin fot och smekte mig på insidan av låret en lång stund och svettades ymnigt. Jag vågade inte säga ifrån, var i 20-25-årsåldern. Han frågade mig var jag bodde och om vi kunde ses efter tågresan. Jag svarade undvikande och sprang ifrån tåget, livrädd.

Anonym berättelse

Min pappa var med i pingströrelsen från det den slog rot och hamnade småningom i församlingens tät och ledde en del verksamhet i församlingen bl.a söndagsskolan. Han ansågs vara en god kristen. Vad ingen visste var att det förekom våld av flera slag hemma varenda dag i Guds namn emot oss barn. Han beklagade min existens och beskyllde mig för påhittade saker jag skulle ha gjort varenda dag under min uppväxt delvis för att bibeln uppmanade till bestraffning/aga men också för att han var sån till sin personlighet. Han måste på något vis alltid hitta på anklagelser eller sånt som var negativt emot bl.a mig och använda bibeln. Gud och våld för att "fostra". Han såg inte barn som en gåva utan som ett straff. Och han utövade som jag ser det nu sitt behov av makt gentemot sina barn. Känslor var inte tillåtna under min uppväxt varken glada eller förtvivlade. Inte heller lek för det skapade fantasier och det var synd. Den Gud jag växte upp med var hotfull och oberäknelig och letade bara efter synd. Jag vågade inte tänka... jag var ensam... Det var väldigt fattigt på det man som barn verkligen behövde. Livet hade man inte rätt till men måste offra allt man ville kände tyckte och tänkte och ville bli. Pappa var angelägen om "själars frälsning" på talarstolen men väl utanför kyrkan och hemma var han en maktmänniska, utan empati eller ens vilja att förstå oss barn eller andra. Men utåt såg det bra ut.

Det fanns också mycket tal i församlingen om behovet av att omvända sig på ett vis som framhävde en svartvit bild av Gud med bl.a. en hotande oberäknelig, straffande och hemsk Gud som "såg allt" (med oblida ögon) Helvetet var närmare än någonting annat.. Församlingen verkade tycka att jordelivet bara var en vecklagan och elände och att himlen var det enda man kunde vilja till. De som inte trodde som de var fördömda. För min del var himlen inte att tänka på. Jag hade som barn inga vänner eller lekkamrater pga min mina föräldrars medlemskap i pingstkyrkan så jag visste inte hur en normal familj skulle vara. Jag var mobbad var dag på väg till i och på väg hem ifrån skolan i de år jag gick... .Så blev mitt liv sen.

Och han fortsatte med sitt beteende under årtionden hans beteende med våld emot mig och kränkningar och nedsättande åsikter för ingenting blev kvar hela hans liv. Om jag råkade vara på fel plats dvs där han var eller hade andra åsikter.... Ändå hade jag ingenting dumt gjort. Han var eller blev efter sin tid i pingstkyrkan flyktingfientlig och homofob. I arbetet ja han klättrade i karriären men då hade han lämnat församlingen och tron.

Under tiden han var med i församlingen hände det sig att han stod med en släkting och samtalade. Släktingen var lite på sniskan och jag var med. Mitt framför pappas ögon kladdade släktingen på mig. Jag var då omkring nio. Far såg ingenting.

Han gick ur församlingen "baklänges" han drog sig mer och mer, mor hade pga oss många barn nästan aldrig möjlighet att gå till kyrkan, och när jag var i tidiga tonåren tvingades jag ta en tjänst i ett hem där jag under lång tid var utsatt för övergrepp och hot. Mina föräldrar "såg ingenting" (och det kanske de inte gjorde) och jag var övertygad om att jag skulle hamna i helvetet. När de inte förstod och jag inte kunde ta mig ur situationen fick jag gå ensam och bära skulden i många år. Pappa var av den åsikten att det var jag som var syndaren när det kom fram vad som hänt inte den mer än dubbelt så gamle förövaren och den åsikten behöll han till sin död. Om jag försökte med mitt sätt visa att jag hade rätt till min åsikt tålde han det inte. Jag skulle först i medelåldern förstå hur illa det varit. Att pappa under hela livet bestämt över oss alla.

Pappa uppvisade allt man inte förväntar sig av en kristen, när han var det och kallade sig för det och församlingen var men snäv och inskränkt. Jag lärde aldrig känna någon närmare eftersom jag inte "var värd det" och eftersom mina rörelsegränser "var beskurna" av pappa. Han tillät ingen kommunikation med andra...genom sin hållning. Idag finns församlingen inte kvar. Mycket av det som pågick när jag var barn gjorde mig till en person som aldrig trodde mig ha rätt. Helvetesskräcken har jag levt med. Spåren satt i. Jag blev utsatt för upprepade övergrepp där jag tog på mig skulden...genom livet. För jag misstänker att de gränsöverskridanden som gjorts tidigt gjorde att jag inte insåg dels hur långt andra fick gå och dels för att jag inte litade på mina känslor och jag stängde av.

Anonym berättelse

En dag för några år sedan stötte jag på tre killar vid Slussen. De började kommentera mitt utseende och tyckte att asiater borde vara "villiga". Jag började gå därifrån men de tog tag i mig. Innan jag visste ordet av hade jag en hand på ena bröstet och en hand innanför trosorna. Sedan gick allt snabbt. En kille höll mina armar ovanför huvudet. En kille höll över min min och en kille kom underifrån och våldtog mig. Sedan turades de om. Ja ni förstår säkert att det var den mest hemska situationen i mitt liv. Jag anmälde inte för jag vågade inte.

Men efter ett tag fattade jag mod och bestämde tid med en präst. En kollega jag arbetar med. En kyrka som har många fina rykten men sa man något om ledningen och ledaren gick man emot Guds ord. Jag tänkte att här om någonstans kan jag känna mig trygg att berätta. Och när jag satt i rummet med prästen framför mig och berättad så sa tittade han på mig länge. Jag grät och hade alla bilder i huvudet eftersom allt blev påmint. Jag hör prästen säga.... "Är du säker på att du uppfattat det rätt? Kanske det inte var en våldtäkt utan något du ville?" Jag frågade "vad menar du?" Han svarade.... du kanske gjorde så det blev inbjudande". Allt bara svartnade för mig. En präst. Jag gick in i en svart tunnel. Jag hade äntligen fattat mod att berätta men möttes av denne prästens attityd. Jag stannade kvar och hörde hans moralkakor och reste mig upp och gick. Jag ifrågasatte inget jag lät honom bara prata. Kände mig inte vatten värd och jag tänkte "hur tänkte jag egentligen...om någon skulle lyssna så var det i kyrkan.... men icke".

...

Det är länge sen nu i mitten av 70-talet då jag var på väg att bli medlem i en frikyrka. I praktiken var jag redan det. Jag blev uppmuntrad av vänner att fika med en man i församlingen men jag tvekade. På väg hem från mitt arbete gick jag efter flera uppmaningar och förslag med på att fika med denne man. Det slutade med att jag i ett obehagligt ögonblick då jag inte kunde försvara mig blev utsatt för våldtäkt. Jag fick veta senare att mannen ifråga tidigare hade gjort likadant med flera kvinnor. Andra visste men inte jag .

Ett år senare skulle vi mötas hos församlingens pastor på hans kontor jag ville ha nån slags erkännande av det som hänt. Pastorn lämnade oss båda sen han sagt att vi skulle be varandra om ursäkt. Vi fick ett par minuter på oss sen kom han in igen och skickade ut mig. Jag fick inget stöd alls, jag räknades vara lika skyldig som den som som förövaren. I övrigt var tiden i samband med medlemskapet en tid av olika slags övergrepp och maktutövande. Än idag är detta något jag bär med mig oavslutat.

...

Jag blev erbjuden själavård hos en tidigare verksam bibellärare och god vän för 1½ decennium sen. En person som jag trodde mig känna sen många år och som en gång befann sig i den "karismatiska" erans frontlinje. När jag kom till ifrågavarande person visade det sig att han hade helt andra tankar han betedde sig märkligt. Och jag insåg att den orsak han hade att inbjuda till själavårdssamtal hade med helt andra saker att göra. Han tänkte sig något helt annat - sex. Jag blev livrädd och flydde ut ifrån där han var och for hem med tusen och en tankar i huvudet. Förtvivlad förkrossad och vad jag kände mig dum! Jag fick sen bekräftat att just så var det när jag klämde personen på pulsen via datorn dagen efter. Han erbjöd mig en ny tid då han tänkte genomföra sina planer och skickade en del saker via internet som jag slängde för det var av samma slag. Jag bröt kontakten omedelbart chockad och förstörd. Det visade sig att jag inte alls kände honom egentligen efter flera decenniers "vänskap" (jag menar jag trodde att det var vänskap). Och jag var inte den enda kom jag att få förstå

Anonym berättelse

Nu kommer min berättelse. Det är svårt att skriva ner den trots att den far runt i hjärnan och kroppen mest hela tiden. Det är det värsta år jag varit med om men efter det året blev det några mycket märkliga och jobbiga år till.

Vi var två familjer och vi bodde på en liten ort. Vi jobbade tillsammans i en kyrka och umgicks även privat. Jag hade stora problem med min kropp och blev glad när de flyttade till vårt samhälle för jag visste att han var en duktig sjukgymnast. Åren gick. Jag fick mina behandlingar och vi var alla ledare i kyrkan. Han var en rätt flirtig person. Jag gillade inte det. Det bet inte på mig. När han flirtade med mig inför andra i kyrkan visste jag inte var jag skulle göra av mig. Jag sa – snälla, sluta. Jag orkar inte. Då blev det värre. Han flirtade mer.

Jag var patient och behövde hans kunnande. En gång efter avslutad behandling sa han, – behandlingen är avslutad, och började ta på mig. Jag frös till is på britsen. Det var som jag slutade finnas medan han tog på mig. Sedan slet jag på mig kläderna och sprang ut.

Jag sa ifrån. - Jag vill inte detta!

- Jo det vill du, innerst inne, sa han.

- Men jag är patient, sa jag. Jag behöver dig som behandlare. Han skrattade och skämtade bort mina protester.

Han var enträgen och tyvärr gav jag efter. Det blev en känslomässig vulkan som pågick ett par månader. Känslomässig otrohet. Sen sa vi det här går inte. Vad hade jag varit med om? Jag var ju patient. Jag sa ju nej, eller? Varför kunde han skoja bort vad jag sa? Han lyssnade inte. Det kändes som i en dålig film. Sen kom skulden, skammen och ångesten. Vad hade jag gjort? Jag hade blivit lekt med och låtit det ske. Jag var så syndig. Min kropp var som död. Jag åt inte, sov inte och i hjärnan var det kaos.

Han ville att jag bara skulle prata med honom om det som skett. Det insåg jag till slut att det inte gick. Jag behövde gå vidare själv, utan honom. Ju mer jag drog mig undan desto mer ville han ha kontakt. Så började allt om igen. – Sluta flirta, sa jag och han blev mer och mer påstridig. Han övertygade och övertalade mig. När jag sa nej, skrattade han bara och sa att han visste vad jag egentligen ville. Han sa att jag medvetet dragit mig undan honom för att få honom tillbaka, att jag visste att han inte orkade ha mig så långt borta så jag lockade honom medvetet. Jag hade bara försökt att överleva. Jag orkade verkligen inte gå igenom samma helvete igen. Men jag lät det ske tills vi själva inte orkade mer. Vi pratade igenom det som skett. Vi sa att vi hade vår egen del i det hela och att vi inte hade någon vilja att skylla på den andra. Jag upplevde att vi var rätt överens men jag mådde mycket dåligt. Han sa att han aldrig skulle skylla på mig. - Vi var två om det, sa han.

När jag under sommaren pratade med en själavårdare utan att berätta det för honom blev han mycket arg. Han krävde fortfarande insyn i mitt liv och ville tvinga mig att säga vem jag pratat med. Jag blev väldigt sårad och förvirrad av hans kontrollbehov. Efter det berättade jag allt för min man. Han var otroligt klok och stöttande. - Vi var fyra om det, sa han.

Sen berättade jag för församlingsstyrelsen. Jag berättade mycket kortfattat vad som hänt utan att nämna några detaljer eller lägga skuld på någon. De ville att vi skulle jobba på som vanligt i

kyrkan och de ville verkligen stötta båda familjerna. Fantastiskt. Jag förstår att det kunde bli så här. Vi var två barnfamiljer som var slitna och kanske svältfödda på närhet. Man är så sårbar. Men jag kan inte förstå det som hände sedan.

Pastorn och församlingsmedlemmar stöttade oss alla. Det var skönt. Det kom även en till pastor som var mycket stöttande. Sen kom breven och alla telefonsamtalen. Jag fick lyssna till och läsa om många märkliga påstådda saker jag hade gjort för att få den andra familjens man att falla. Påståendena blev mer och mer märkliga. Allt hade varit mitt fel. Alla påståenden om mig var förklaringar till varför han hade tagit på mig utan att känna någonting alls för mig. Han hade aldrig känt någonting utan jag kvinnan hade frestat honom som var man. Jag som trodde att vi varit två om det.

Efter månader av förtal skickade de brev till församlingsmedlemmar för att förklara hur psykiskt sjuk och manipulativ jag var. De förklarade att även min egen man var manipulerad av mig eftersom han hade tagit på sig en egen del i det inträffade. Deras krav var att jag skulle svara på alla frågor de ställt i breven utan att nämna vad den andra mannen gjort och be om förlåtelse för de händelserna. De kunde inte komma till kyrkan så länge jag inte hade bett om förlåtelse för allt, som de sa. Det var också viktigt för henne att jag erkände det de påstod för annars kunde hon inte förlåta sin man, sa de.

Hur skulle jag kunna svara på saker jag aldrig gjort? Jag höll på att gå sönder. Jag skrev ett förlåtbrev där jag bad om förlåtelse för allt jag kunde komma på att jag gjort. Men händelser som jag inte varit med om kunde jag inte ta på mig. Det accepterade de inte. De stod på sig. Jag hade inte bett om förlåtelse för någonting och därför kunde de inte komma till kyrkan, sa de.

Tiden gick. Den andra familjen hade skrivit brev även till samfundsledningen och plötsligt dök det upp en person i kyrkan som hade pratat med de flesta i församlingen om det inträffade utom med oss. Han var på väg till den andra familjen. Vi pratade med honom och förstod att han var utsänd från samfundets krisgrupp för att reda ut det som hänt. Han tänkte inte prata med oss. Jag och min man var förtvivlade. Varför pratade denna person med alla utom med oss? Under den hemska vintern hade jag skrivit för att inte bli tokig. Det fortsatte jag med även efteråt. På ett par år blir det en hel del och jag var glad att jag hade mycket nedskrivet eftersom händelserna jag varit med om och det jag anklagades för var helt olika.

Ändå tvivlade jag på mig själv. Jag kanske är en ond person som manipulerar alla. Alla ser att jag är ond. Jag blev den där sjuka, manipulativa horan de ville ha mig till. Jag orkade inte mer samtidigt som jag inte ville ge upp. Jag kunde ändå inte svara på deras brev. Hur skulle jag kunna erkänna saker jag aldrig gjort? Jag formulerade brev dag och natt, men det gick inte att bemöta dessa brev.

Jag skrev själv till krispersonen. Jag berättade från mitt håll vad jag varit med om vilket jag ångrade senare. Efter det fick vi veta att den andra familjen ville ha ett möte med alla så en riktig bild av det inträffade skulle beskrivas. Att rentvå den andra mannen för han var bara ett offer. Krispersonen ville att vi skulle träffas för att kunna enas om en bild av det som hänt så vi kunde gå vidare och ingen skulle lämna församlingen. Det är ju en omöjlighet.

Krismannen fortsatte att samtala med flera personer och väntade på att jag skulle svara på breven. Hur skulle jag kunna det och varför förstod inte han som var läkare att breven var omöjliga att svara på. Efter ett par år förstod han att det inte kom några andra förlåt från mig än de jag sagt och det brev jag redan skickat.

Då kom nästa slag. Krismannen skulle summera ihop det han hade gjort i vår församling och rapportera det till sekreteraren i samfundet. Min man och jag gick i taket. Varför skulle han rapportera till ledningen om vad som hänt. Hade han varit hos oss för att stötta och hjälpa? Tydligt inte. Vi trodde att han förstod vad sekretess var och att det vi berättat och skickat till honom i förtroende skulle stanna där. Vi frågade honom om och om igen vad han skulle rapportera men han svarade inte på det.

Jag ligger ofta på britsen naken och har ett ansikte nära mig som försöker kyssa mig och händer som tar på mig överallt. Jag blir paralyserad och livrädd på samma gång. Minnena sitter kvar.

Varför anmälde jag inte? Han sa att han gjort så förut men med någon annan patient. Varför sa inte krismannen att jag borde anmäla? Hur skulle jag orka anmäla när den andra familjen förtalat och ljugit så och sagt att jag var psykiskt sjuk? Jag kände mig nertrampad i gyttja. Gick verkligen samfundets krisgrupp med på att försöka förmå mig att erkänna påhittade händelser? Hur såg samfundet på förlåtelse? Det har gått runt i huvudet på mig under många år. Detta var det svåraste jag någonsin gått igenom.

Anonym berättelse

Jag blev utsatt för övergrepp under en missionsresa som gjordes inom ramarna för församlingens verksamhet. 20 år gammal var jag vid tillfället och han hade en ledande roll inom verksamheten och

var en vän som jag hade stort förtroende för. Omständigheterna gav honom dock tillfälle att missbruka det förtroendet. De andra i gruppen var tvungna att åka hem tidigare vilket ledde till att vi, under de sista dagarna, var i princip ensamma när vi inte var ute och jobbade. Det dröjde inte länge efter att de andra hade åkt innan han släppte alla spärrar, och en kväll när vi var ensamma i rummet försökte han plötsligt hängla upp mig. Det som borde ha gjort mig arg gjorde mig bara chockad där och då. Jag lyckades ta mig ur hans grepp och sprang och låste in mig på toaletten. Jag var rädd och försökte febrilt få ihop hur detta kunde hända. Så som jag kände honom så var han verkligen en omtänksam och kärleksfull person som jag aldrig hade kunnat föreställa mig skulle kunna vara otrogen mot sin fru på det här sättet. Jag var otroligt förvirrad över hans beteende. I och med att vi befann oss i ett land där jag varken kunde språket eller hade någon annan att vända mig till så var jag i beroende av honom och kunde omöjligt fortsätta undvika honom. Det visade sig att han inte var ett dugg bekymrad eller ångerfull över det som hade hänt utan fortsatte att närma sig och gå över gränserna. Trots min motvilja så ledde det så småningom till att vi hade sex upprepade gånger. Han var aldrig våldsam men otroligt manipulativ och påtryckande.

I efterhand hade jag aldrig en tanke på att det som hänt skulle ha varit var ett övergrepp. Tvärt om så kände jag att jag bar en lika stor skuld. Vad har jag gjort? Hur kunde jag låta det här hända? Jag borde ha satt stopp på en gång. Dessa tankar upprepades gång på gång i mitt huvud under en lång tid. Jag var helt övertygad om att han också skulle känna skuld och att han så småningom skulle bekänna det som hänt inför vår pastor. Men det hände inte. För mig var det som att han hade två olika personligheter. Den ena sidan av honom var den som jag kände sedan innan övergreppet. Så som också alla andra kände honom. Den andra sidan hade jag fått se bakom stängda dörrar, när ingen annan var där. Den vetskapen besvärade mig något enormt när jag såg honom på scenen i kyrkan och i hans fortsatta arbete i församlingen. Det tog en lång tid innan jag förstod att jag skulle behöva komma ut med detta bakom hans rygg. Drygt 1,5 år senare berättade jag för första gången för några själavårdare om vad som hade hänt. Och när jag hade gjort det så fick jag hjälp att förstå att det faktiskt handlade om ett övergrepp. Snart därefter, trots en enorm inre kamp, gick jag till pastorn. Detta ledde till en omfattande process, många samtal och, såklart, konsekvenser för hans ledarskap. Trots stöd från pastor och själavårdare så var det svårt att sätta ord på de minnen och upplevelser som var så personliga och fyllda av skam. Jag utelämnade vissa detaljer som helt enkelt kändes för svåra att dela och jag undrade ofta om jag överdrev i mina beskrivningar eller om jag omedvetet vinklade dem till min egen fördel. Att han sedan skulle komma att förneka mycket av det jag berättade fick mig att känna mig ännu mindre och dummare. Aldrig någonsin, varken förr eller senare, har jag upplevt så mycket skuld och skam. Jag kände mig så smutsig och ynklig som inte vågat göra det som man borde ha gjort i en sådan situation. Varför sa jag inte ifrån tydligare? Hur kunde jag bli så kuvad?

Han har själv insett att han brutit förtroendet som make och som ledare i församlingen men han har aldrig velat medge att det som hände var ett övergrepp mot mig. Jag skulle ljuga om jag sa att det inte gjort mig djupt sårad men jag har valt att förlåta honom för att själv kunna gå vidare. Tyvärr så undviker jag ofta att komma till kyrkan av rädsla för att råka stöta på honom eller hans fru. Det känns inte rätt att det ska behöva vara så men jag känner ofta att jag inte klarar av det utan går hellre till någon annan församling istället. Det har gått några år nu och såren har i stort sett läkts. Ändå kommer tankarna tillbaka gång på gång: ska jag verkligen bara låta det vara nu? Det har funnits en slags otillfredsställelse i att bara låta minnet av detta ebba ut. Inte för att jag på något sätt vill leva kvar i det men det känns inte heller rätt att aldrig mer prata om det när jag vet

att jag är långt ifrån den enda som bär på liknande erfarenheter. Innan jag var med om detta hade jag aldrig kunnat ana vilken djävulsk påverkan skammen från ett sexuellt övergrepp kan ha på en människa, och hur den tillåts att frodas när vi är tysta. Just därför vill jag dela min berättelse. Men jag kan inte avsluta den utan att säga att det också är en berättelse om hur Jesus läker sår som ingen annan. Han har varit med mig mitt i det allra mörkaste och upprättat mig på ett fantastiskt sätt. Det vill jag också vittna om. Som Kristi Kropp måste vi förstå att vi är kallade till att vara Guds verktyg för upprättelse även i detta område. Och det innebär att vi som ett första steg behöver bryta tystnad och skam. Därför välkomnar jag detta upprop och tror att om kyrkan tar tag i detta på rätt sätt så kommer vi snart att få vara med om att höra fantastiska vittnesbörd om förlåtelse och upprättelse i våra församlingar.

Anonym berättelse

Jag tror att min uppfattning att den man blir ihop med, ska man dela livet med (som jag fått med mig sedan barnsben i frikyrkan) gjorde att det dröjde innan jag vågade se och förstå hur det var ställt och bryta upp. Det krävde faktiskt ett direkt tilltal från Gud för att jag skulle ta det steget. Tänker att den synen, hur rätt den än kan vara i grunden, kan bidra till större svårigheter att ta sig ur destruktiva förhållanden, kanske på ett annat sätt än utanför frikyrkan. Saken kompliceras också av att vi i våra sammanhang vill vara förlåtande och känna med människor som har olika typer av problem och missbruk, vilket gör det svårare att säga ifrån och bryta sig loss.

Anonym berättelse

Under ett antal år arbetade jag som redaktör för en kristen tidning, vilket innebar att jag prenumererade på andra kristna tidningar. På somrarna skötte jag mitt jobb från stugan på en mindre ort. Vi brukade handla i en liten affär och blev med tiden goda vänner med ägaren, en äldre man i min pappas ålder (ca 75 år). Låt oss kalla honom Olle. Han var alltid positiv, hjälpsam och serviceinriktad. Han älskade att småprata med barnen som kom in i affären och genom sitt väsen spred han en trevlig atmosfär omkring sig. Det visade sig att han var aktiv och hade förtroendeuppdrag i en mindre församling i bygden, han var en personligt övertygad kristen. Med den vetskapen erbjöd jag honom att få tidningarna när jag läst färdigt, vilket han uppskattade. En dag bjuder han och hans fru mig att komma till dem på middag vilket jag tackar ja till då jag verkligen lärt mig att uppskatta dem.

Några timmar före den avtalade tiden stannar en bil utanför vår tomt. Jag står och plockar vinbär och blir förvånad över att det är Olle som kommer.

-Hej, säger jag. Är du här nu?

-Ja, viskar han, jag vill fråga en sak.

-Ok, säger jag, men du behöver inte viska.

-Jo, jag vill inte att Linnea ska höra oss, säger han och pekar mot grannens hus.

-Jo, viskar Olle, jag undrar om du kan tänka dig att följa med och besöka en person som är sjuk och isolerad?

Underlig fråga, tänker jag, det är ju ingen som jag känner. Men om jag kan sprida lite ljus åt en sjuk människa idag, så är ju inte det fel. Jag lovar att följa med och går in i huset och gör mig i ordning.

Vi åker ett bra stycke och svänger in på en gård som ligger lite avsides. Olle tar ut en plastpåse ur bilen och jag kan se att den innehåller en videofilm. Han bankar på dörren, det dröjer ett bra tag innan någon öppnar. Till slut står en lång karl, Janne, i dörröppningen och stirrar på mig uppifrån och ned. Till slut säger han:

-Ja, om du vill, så nog ställer jag upp.

Något känns väldigt fel och jag undrar vad det är jag förväntas ställa upp på, men blir inföst i huset av Olle med plastkassen. Han visar upp filmen för Janne, (jag vill minnas att den hette Fäbodjantan), och föreslår att vi ska titta på den.

-Då får vi dra ner persiennerna så ingen från Filadelfia kommer och tittar in, mumlar Janne och börjar mörklägga rummet.

Tv:n och videon sätts igång och snart rullar filmen, en porrfilm. Vi ser en fäbodjanta som sitter på en gunga i ett träd och varje gång hon gungar mot kameran så flaxar kjolen till och det är tydligt att hon saknar trosor.

Jag känner mig illa berörd av hela situationen och vänder bort huvudet, jag vill inte se, jag mår dåligt.

Plötsligt upptäcker Olle att jag vänt mig bort, så han ropar:

-Titta!

Automatiskt vänder jag mig mot honom och då tar han tag i mitt huvud med sina båda händer och håller det i riktning mot tv-skärmen.

-Titta, hon har lika stora bröst som du!

Nu blir jag riktigt arg, sliter mig loss, reser mig upp och går mot dörren.

-Va, vill du inte se filmen?

-Nej, det vill jag verkligen inte. Jag ska hem.

Motvilligt reser han sig upp och följer med ut till bilen. Under resan diskuterar vi porrfilmer, han menar att tjejerna ställer ju upp på detta frivilligt, jag ifrågasätter om det alltid är så.

Vid en järnvägsövergång tvingas vi stanna och han frågar då:

-Om bommarna går ner och inte går upp när jag ska åka hem, får jag då stanna hos dig i natt?

-Nej, sa jag bestämt och började undra hur långt Olle skulle gå i sina dumheter.

Nu kom jag i valet och kvalet: Kvällens middag hos Olle och hans fru, skulle jag avboka den eller inte? Jag tyckte synd om hans fru som planerat och förberett allting och jag tänkte att när hon är med kan inget mer hända. När jag kom till deras hem stannade jag i köket och erbjöd min hjälp. Men nej då, inte skulle jag hjälpa till. Olle insisterade på att jag skulle gå husesyn tillsammans med honom. Jag kände stor tveksamhet, speciellt när jag måste följa med upp till andra våningen. Han visade runt och ville sedan att vi skulle sitta och prata. Omedelbart började han berätta om sin ungdomstid då han varit till sjöss. I New York hade han och några vänner gått till en bordell där han blivit masserad mellan benen av en kvinna. Plötsligt sa hon att han var färdig, nu skulle han gå in till kvinnan i nästa rum varpå han fick panik och sprang därifrån. Jag försökte byta samtalsämne, då började han prata om en stroke han haft tidigare och samtalet med läkaren om huruvida snoppen stod snett efter det eller inte. Jag avbröt igen och reste mig och gick mot trappan. Middagen var lyckligtvis färdig och jag kunde sitta vid bordet och försökte vara trevlig mot hans fru. Sedan bröt jag snart upp och skyndade mig hemåt i sommarkvällen. När jag någon gång besökte affären så kollade jag noga att Olle inte var där. Dessvärre hade han bett personalen att ringa efter honom ifall jag dök upp. När jag såg honom komma springande över gräsplanen släppte jag allt och stack därifrån. Jag ville aldrig mer prata med honom.

Än idag vet jag inte vad han hade utlovat åt Janne. Vad hade hänt om jag stannat kvar under hela filmen? Varför fortsätter Olle att prata om sex flera gånger efter att jag demonstrativt vägrat se porrfilmen? Gick inte budskapet fram? Jag kände mig fruktansvärt kränkt och förnedrad, jag trodde verkligen inte att Olle som var så trevlig i vanliga fall kunde göra så här mot någon.

Eftersom jag blivit lurad med till en främmande man på falska grunder övervägde jag att göra en polisanmälan. Samtidigt insåg jag att ingen skulle tro på min historia. Olle var en välkänd och betrodd man i bygden, därtill kristen. Nej, det skulle inte löna sig. När jag något senare anförtror mig åt en person från orten blev hen bestört och berättade att en ung flicka som arbetat hos honom en tid begick hon självmord efter något år. Då uppstod givetvis frågan: Kan han ha begått övergrepp mot henne? Hur många andra som jobbat hos honom kan ha drabbats? På en liten ort där alla känner alla, vem vågar anmäla? Vem tar en sådan anklagelse seriöst?

Idag är både Olle och hans fru döda. OBS! Namnen i berättelsen är fingerade.

...

I min ungdom korsades ibland min väg av en pastor som hade för ovana att istället för att ge en vänskaplig klapp över axeln valde att föra in sin hand mellan min överarm och ena bröstet för att klämma till. Jag såg vid något tillfälle att jag inte var den enda unga kvinnan som drabbades av hans klåfingriga hand.

...

Det är inte ovanligt att singelkvinnor behandlas illa inom frikyrkan, speciellt om hon levt ensam under många år. Jag befann mig på en större konferens som arrangerades av mitt kyrkosamfund. Min far, som också var aktiv inom kyrkan, deltog också. Vi stod tillsammans i matkön när någon kom och bjöd in alla som tillhörde en speciell kommitté att få företräde. Då min far var med i den aktuella gruppen gick han iväg och jag skojade lite och sa: "Tja, där blev jag av med min far". Då häver en pensionerad pastor längre bak i kön upp sin kraftfulla stämma och säger hånfullt: "Ja du, NN, är det inte dags att du slutar dra pappa i byxbenen och istället letar rätt på en riktig karl. He he he he he..." Han fortsätter att garva, för att inte tala om hans son som också befinner sig där. I övrigt blev det helt tyst i den långa matkön. Ingen vågade ifrågasätta mannens beteende och sätt att kränka mig. Jag hade en ful och dräpande replik på tungan men valde att avstå från den då jag såg att hans fru stod där, jag ville inte kränka henne.

...

En singelkvinna i 30-årsåldern berättade att hon stod utanför kyrkan där hon arbetade tillsammans med pastorn. Ett ungt par, tätt omslingrade kom gående förbi, och kysste varandra framför dem. Plötsligt pekade pastorn mot dem och sa hånfullt till singelkvinnan: "Du vet inte hur härligt det är att få en sådan kyss, det har du aldrig varit med om" Hans avsikt var främst att förödmjuka singelkvinnan. Men man kan undra vad han egentligen visste om hennes privatliv.

...

Jag stod på parkeringsplatsen utanför kyrkan och väntade på en person som jag skulle åka med. Då kom någon bakom mig, tog tag i mina höfter och klämde till. Jag skrek till eftersom det var oväntat och när jag vred mig om och såg att det inte var kompis-skoj utan en äldre man som inte står mig nära blev jag så chockad att jag skrek en gång till.

...

Vi var en grupp vuxna (30-årsåldern) inom kyrkan, som reste med tåg genom Europa för att delta i ett speciellt sammanhang i Italien. Tåget hade märkliga sitsar som när samtliga säten i utdragna täckte de hela kupén. Vi la oss bredvid varandra på dessa och slappnade av. Alla utom en kille. Han kravlade sig över alla andra och stannade ovanpå mig. Jag försökte trycka iväg honom åt sidan mot kupédörren, men han kämpade envist för att hålla sig kvar. Till slut lyckades jag. Sedan höll han på och kladda, tafsa och trycka sig mot mig under större delen av resan. Då jag hade mina tankar på en helt annan man, bad jag förtvivlat en av de andra tjejerna om hjälp, hon bara skrattade. Några dagar senare kom hon och sa: "Nu förstår jag vad du menade, nu har han hållit på och härjat med mig. Obehagligt!" Vi såg att han försökte tränga sig på de flesta ogifta kvinnorna som fanns med i samlingsgruppen. Osmakligt, otrevligt och inte det minsta romantiskt.

Anonym berättelse

Det var en Bibelskola med ledare och deltagare. Det fanns regler på Bibelskolan - som jag tyckte var bra - att inte ingå i ett nytt förhållande med någon på Bibelskolan. Dels för ens egen skull, för att helt kunna fokusera på sina Bibelstudier och sin relation till Gud, men också för gruppens skull, för att ett nytt förhållande skulle påverka dynamiken och stämningen i gruppen. Efter Bibelskolans slut fanns det såklart inga regler.

Jag var förälskad i en av ledarna. Samtidigt var jag fast besluten om att känslorna fick vänta till efter Bibelskolan. När vi talade på tu man hand uttryckte jag detta till honom, han som också visade känslor för mig. Han sa att han förstod mig. Några veckor senare, strax innan läggdags, ville han säga god natt och han gav mig en kyss, en riktig tungkyss. Det kändes bra, samtidigt som det kändes fel. Jag var förälskad och samtidigt besluten om att känslorna skulle vänta till efter Bibelskolan. Jag tyckte också att han som ledare, som mycket väl kände till reglerna, visade på ett dåligt exempel.

Någon eller några veckor till passerade. Jag talade med en av deltagarna, som i förtroende berättade att samma ledare hade kysst henne och även lagt sig ovanpå henne och tryckt sig mot henne när hon hade legat och vilat. Jag blev arg, riktigt, riktigt arg. Jag berättade för henne att han hade kysst även mig. Vi var arga båda två. Vi bestämde oss för att tala med honom.

Någon dag senare talade jag med honom och jag talade också med andra ledare och vänner på skolan. Vi sammankallade till möte. Den andra tjejen som också blivit kysst valde att inte vara med. Jag berättade allt som det var och jag blev lyssnad till och trodd på. Mannen/ledaren visade sig ångerfull och bad om förlåtelse. Jag förlät honom. Jag var trots allt fortfarande förälskad i honom (känslor är irrationella).

Jag och ytterligare en ledare (en kvinna som också var med på första mötet) tog lite senare upp ämnet ännu en gång. Den kvinnliga ledaren ställde sig på mannens sida och tyckte att jag hade gjort fel som tagit upp det med andra ledare och vänner. Jag blev väldigt arg och besviken på henne, denna ledare som på något sätt lyckades få det att låta som att det var jag som hade felat och att jag bar skulden. Hon sa saker i stil med "jag tolkar ditt beteende (att berätta för en vän) som att du inte alls har förlåtit och gått vidare, utan att du har fastnat i problemet och tar upp det igen och igen" och "tänk om ännu fler skulle få veta här på Bibelskolan, vad tror du att folk skulle tänka om dig? Tänk på ditt rykte!" och "du måste förstå att om du har berättat DIN version av det som hänt för din vän, så måste han (ledaren) och jag berätta VÅR version".

De båda ledarnas behandling och bemötande av mig satte djupa spår, och detta, tillsammans med andra omständigheter på Bibelskolan, påverkade mig en lång tid framöver. Jag kände mig misslyckad, oduglig och totalt värdelös och jag blev sjukskriven för depression. Jag förstod inte hur detta kunde ske på en Bibelskola? Vi var ju där för att lära oss om Gud, om Jesus, om gränslös kärlek och oändlig nåd?

Under min depression fick jag bra hjälp och stöd, jag bearbetade det som hänt och jag återhämtade mig. Jag tyckte dock att det var svårt att gå tillbaka till kyrkan. Det dröjde länge innan jag hittade ett sammanhang där jag trivdes och där jag kunde vara mig själv, också för att depression och ångest oftast inte syns och inte talas om, något som jag upplevt särskilt starkt inom kyrkan. Även sexuella övergrepp av olika slag osynliggörs, förstår jag nu efter att ha tagit del av mångas berättelser här och i andra forum.